

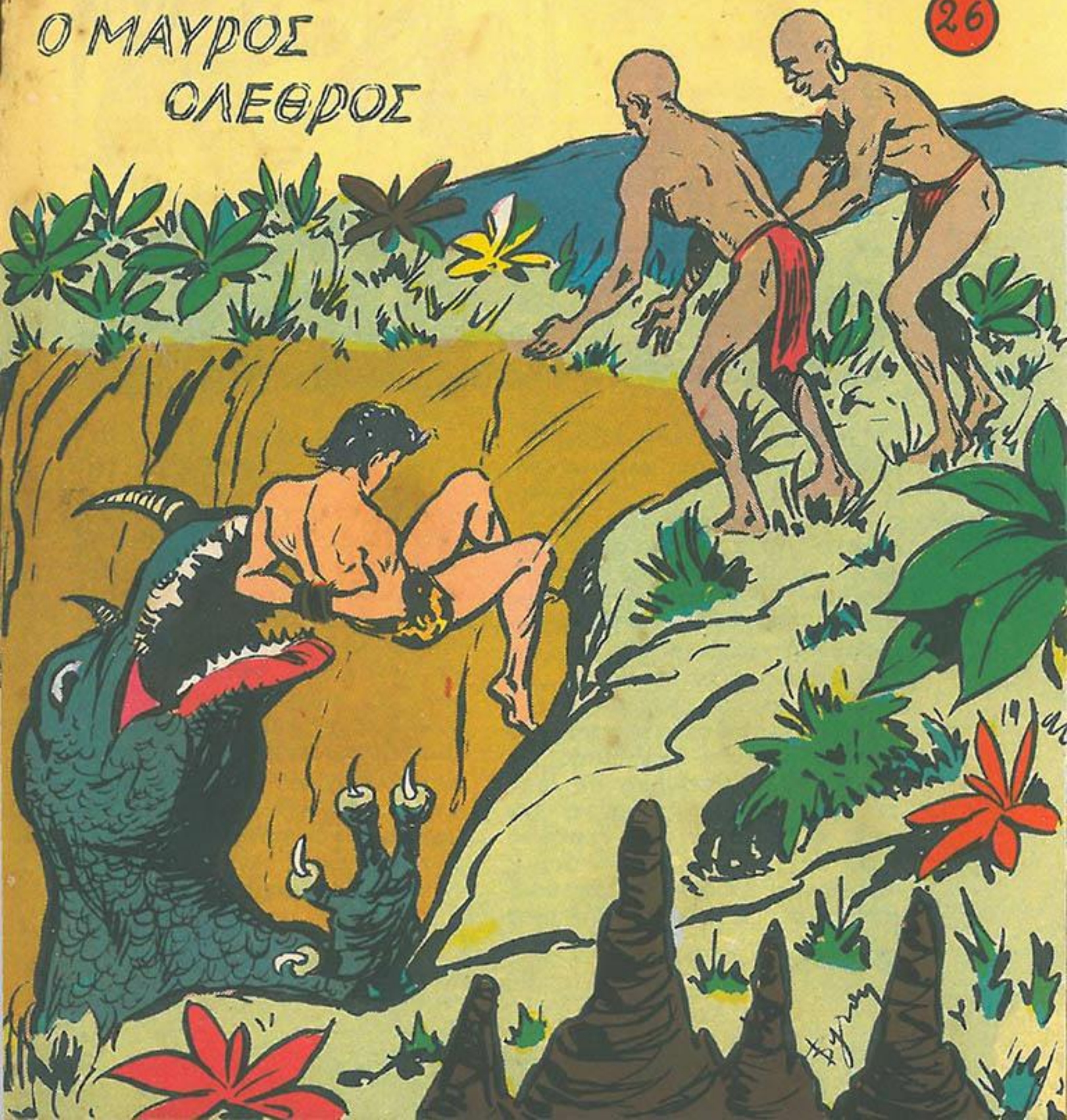
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ
ΟΛΕΘΡΟΣ

26

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΟΛΕΘΡΟΣ

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΑΣ!

ΕΙΝΑΙ αφάνταστα τραγική αλλά και αφάνταστα κωμική ή σκιηνή που διαδραματίζεται στη ζούγκλα, μπροστά στα μάτια του θρυλικού Ταιμπόρ και της πανώριας Γιαράμπα, μέσα στη νύχτα. Ένας πελώριος άραπης κυνηγάει να σκοτώσει τη Μπουμπού, την άρραβωνιαστική του Μπουτάτα, πυροβολώντας την και ούρλιάζοντας πίσω με μανία. Η Μπουμπού τρέχει να του ξεφύγει ξεφωνίζοντας κάθε τόσο από τον τρόμο της:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...
Με σκοτώνει το φάντασμα της ζούγκλας!...

Ο Ταιμπόρ χωρίς να χάσει την ψυχραιμία του, τρέχει προς το μέρος του έξαγριωμένου άραπη και πριν εκείνος προλάβει να αντιληφθῇ την παρουσία του, τινάζει τη γροθιά του με αφάνταστη δύναμη και τον πετυχαίνει στο σαγόνι. Ο άραπης, λές και τον χτύπησε αστροπαλέκι, σταματάει το τρέξιμό του, παίρνει δυο κωμικές στροφές γύρω από τις φτέρνες του, αφήνει ένα πνιγμένο βογγητό σαν του βωδίου που το σφάζουν και πέφτει μονοκόμματος πάνω στη

γῆ, μένοντας ἀναίσθητος.

— Θεούλη μου!, κάνει ἡ Μπουμπού καὶ ἀποφασίζει νὰ σταματήσει τὸ τρέξιμό της. Εἶναι φάντασμα, μὴν τὸ πλησιάζετε! Αὐτὸς σκοτώσε τὸν Τσουλούφη καὶ τοῦ πήρε τὴ φωνή του καὶ τὴ μπιστόλα του!

Ὁ Ταιμπὸρ ποὺ νομίζει πὼς ἡ Μπουμπού τρελλάθηκε ἀπὸ τὸν τράμπο της, πηγαίνει κοντά της καὶ τῆς δίνει ἓνα δυνατὸ χαστούκι στὸ μάγουλό της νὰ συνέλθει.

— Πές μου τί συνέβη καὶ θέλησε νὰ σὲ σκοτώσῃ αὐτὸς ὁ ἀράπης; τὴ ρωτάει. Πού εἶναι ὁ Μπουτάτα;

— Καλὲ γιατί μὲ χτυπᾷς; διαμαρτύρεται ἡ λεπτεπίλεπτη ἀρραβωνιαστικιά τοῦ Τσουλούφη. Σοῦ εἶπα πὼς αὐτὸς ὁ ἀράπαρος ἔχει τὴ φωνὴ τοῦ ἀρραβωνιαστή μου. Φαίνεται πὼς θὰ τὸν κατὰπτε ἀμάσητον καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Μπουτάτα βγαίνει ἀπὸ τὴν κοιλιά του!

— Τρελλάθηκε!, βγάζει τὸ συμπέρασμα καὶ ἡ Γιαράμπα. Δὲν ξέρει τί λέει ἀπὸ τὸ φόβο της.

Ὁ Ταιμπὸρ τῆς δίνει ἄλλα δυὸ χαστούκια γιὰ νὰ τὴ συνεφέρει καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τῆς δώσῃ καὶ τρίτο ὅταν κάποιος τοῦ ἀρπάζει τὸ χέρι καὶ τοῦ τὸ κρατᾷ γερά. Εἶναι ὁ ἀράπαρος ποὺ στὸ μεταξύ ἔχει συνέλθει καὶ ἔχει σηκωθῇ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο παίρνει μιὰ γρήγορη στροφὴ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ ὅταν ἡ φωνὴ τοῦ ἀράπη τὸν

καθηλώνει στὴ θέσι του:

— Μπα σὲ καλὸ σου, ἀφέντη Ταιμπὸρ! Τί σοῦ ἤρθε καὶ χτυπᾷς τὴ μέλλουσα Μπουτάτα;

Ὁ Ταιμπὸρ τὰ χάνει γιὰ μιὰ ἀκόμη στιγμὴ καὶ δὲν ξέρει τί νὰ ὑποθέσῃ. Ὁ πελώριος αὐτὸς ἀράπης, μὲ τίς τε τρώγες πιλάτες, μιλάει ὁμοια μὲ τὸν... κεφάλια τὸ Μπουτάτα!

Τὸ ἴδιο ἄφωνες μένουν καὶ οἱ δυὸ κοπέλλες ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους, ἡ Γιαράμπα καὶ ἡ Μπουμπού.

Ξαφνικά, τὸ πελώριο κορίμι τοῦ γίγαντα τραντάζεται ἀπὸ δυνατὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! Δὲν μὲ γνωρίζετε, ἔ; Περιμένετε νὰ γυρίσῃ στὴ σπηλιὰ ὁ Μπουτάτα μὲ τὸ μεγάλο κεφάλι; Δὲν πρόκειται νὰ τὸν ξαναδῆτε, ἀφέντες παιδιά! Πάει ἡ κεφάλια μου πιά! Αἰωνία της ἡ μνήμη!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἀρχίζει νὰ χορεύῃ καὶ νὰ παίρνῃ τοῦμπες ὡς τρελλάς.

— Μπουμπού!, ρωτάει ὁ Ταιμπὸρ τὴ λεπτεπίλεπτη μαύρη μὲ τὴ μαικυρὰ ἀλογοουρά, τί συνέβη στὸ Μπουτάτα;

— Ξέρω κι' ἐγώ; ἀπαντᾷ ἐκείνη καὶ κυττάζει τὸ γίγαντα ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ χορεύῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Εἴχαμε πάει νὰ σκοτώσουμε κανένα ζαρκάδι καὶ φτάσαμε μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη σπηλιὰ. Ὁ Μπουτάτα μοῦ εἶπε νὰ περιμένω καὶ μπηῃκε μέσα. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο εἶδα νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς σπηλιάς ἓνας ἀρά

παρος που μιλούσε με τη φωνή του Τσουλούφη. Έγώ τὸ ἔδαιλα τότε στὰ πόδια γιατί νόμισα πὼς ἦταν φάντασμα κι' ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ πυροβολῇ πίσω μου.

— Πυροβολοῦσα ἀπὸ τὴ χαθάρη μου!, λέει ὁ ἀράπης που στασιάζει νὰ χορεύει.

— Γιαράμπα, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο στὴ συντροφισσά του, ὁ ἀράπης αὐτὸς εἶναι ὁ Μπουτάτα. Φαίνεται πὼς μπήκε στὴ μαγικὴ σπηλιὰ κι' ἔπεσε στὴν ἀριστερὴ γούρνα που τὸ νερὸ τῆς ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ μεγαλῶνῃ ὅποιοδήποτε ζωντανὸ πέσῃ μέσα σ' αὐτή (*). Ἔτσι ὁ χαζοαράπης ἀπόχτησε πάλι τὴν κανονικὴ του διάπλασι.

— Μπράβο, Μπουτάτα!, φωνάζει ἐνθουσιασμένη ἡ Γιαράμπα.

Ἡ Μπουμποῦ ἄμωσ δὲν ἔχει τὴν ἴδια γνώμη. Τῆς κακοφάνεται που ἄλλαιξε ἐμφάνισι ὁ ἀρραβωνιαστικός της καί, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, φεύγει καὶ χάνεται μέσα στὴν πυκνὴ καὶ σκοτεινὴ ζούγκλα.

— Μὲ γειὰ τὸ καινούργιο κορμί!, τοῦ λέει γελῶντας τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ τὸν χτυπάει

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 11, που ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ στοιχεῖο τῆς λίμνης». Στὸ τεῦχος αὐτὸ ὑπάρχει ἡ περιπέτεια ὅπου ὁ Μπουτάτα μπήκε στὴ μαγικὴ σπηλιὰ καὶ πέφταντας στὴ δεξιὰ γούρνα, βγήκε ἕνας μικροσκοπικὸς νάνος μὲ πελώριο κεφάλι, γιατί τὸ κεφάλι του εἶχε μείνῃ ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. Ἡ δεξιὰ γούρνα ἔχει τὴ μαγικὴ ιδιότητα νὰ μικραίνει ὅποιοδήποτε ζωντανὸ σῶμα πέσῃ μέσα σ' αὐτή.

φιλικὰ στὴν ἡλιάτη.

Μὰ ὁ Μπουτάτα, βάζει ξαφνικὰ τὰ κλάματα.

— Θεούλη μου, κάνει, πὼς θὰ δίνω τώρα κείνες τὶς τρομέρες κεφαλιές που τὶς ἔτρεμαν ἄνθρωποι καὶ θηρία;

Γρήγορα ἄμωσ παρηγοριέται:

— Τώρα θὰ δριάσῃ ἡ κουμπούρα μου!, λέει καὶ τὴν κρεμάει στὴ μέση του μὲ καμάρι.

Σὲ λίγο οἱ τρεῖς φίλοι ξαναγιυρίζουν στὴ σπηλιὰ τους καὶ ὁ Ταμπὸρ μὲ τὴ Γιαράμπα κουνοῦν θλιβάρὰ τὰ κεφάλια τους βρίσκοντάς τὴν ἄδεια.

— Ἡ Ζολὰν δὲν γύρισε ἀκόμα, λένε καὶ οἱ δυὸ μαζί καὶ ἡ ἀνησυχία τοὺς θαράίνει τὴν καρδιά (*).

Η ΑΒΥΣΣΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΛΙΓΕΣ ὥρες πρίν, πολλὰ χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταμπὸρ. Ἐνα ἄγριο βουβάλι τρέχει σὰν τρελλὸ στὰ μονοπάτια τῆς ζούγκλας. Εἶναι ἀφηνιασμένο καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνουν ἀφροί. Πάνω στὴ ράχη του εἶναι γαντζωμένο τὸ κορμί μιᾶς κοπέλλας καὶ τὰ χέρια τῆς κρατοῦν ἀπελπισμένα τὰ κέρατα τοῦ ἄγριου ζώου. Τὸ ξέφρενο τρέξιμο συνεχίζεται μιὰ, δυὸ ὥρες. Ἡ κοπέλλα φοβᾶται πὼς θὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ καὶ

(*) Διάβασε τὸ προηγούμεν τεῦχος, τὸ 25, που ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ φάντασμα τῆς Ζούγκλας».

θα πέση καταγής βρίσκοντας φοβερό θάνατο, με την ασύλληπτη ταχύτητα που τρέχει το βουβάλι. Τα χέρια της πονούν, το κορμί της είναι καταξεισκισμένο από τα κλαδιά των θάμνων και των δέντρων, ρυάκι τρέχει το αίμα από τις πληγές της και βογγάει και αναστενάζει κάθε τόσο:

— "Αχ! Θεέ μου! Θεέ μου! Πεθαίνω!

Η μοναδική της ελπίδα να σωθή είναι να σταματήσει το αφηνιασμένο βουβάλι, να βρεθεί κάποιο εμπόδιο που να τυκώσει το δρόμο. Μά κατ' τέτοις δεν πρόκειται να συμβή και η κοπέλλα τρέχει προς το θάνατο που θα τον ανταμώσει από στιγμή σε στιγμή. Κλείνει τα μάτια της αποκαμωμένη ενώ το κεφάλι της γίνεται βαρύ. Έπειτα, καθώς τα ά-

Βλέπουν πίσω από τις φλόγες τον μάγο Ζοχράν

νοίγει, αντικρύζει κάτι που την κάνει να ανατριχιάσει σύγκορμη και να ούρλιαξε από τον τρόμο:

— "Οχι!, όχι!

Το βουβάλι έχει πάρει ένα μονοπάτι που τελειώνει στην άκρη ενός γκιρεμού! Και ο γκιρεμός αυτός εκτείνεται σε πολλά μέτρα βάθος. Θα μπορέσει τάχα να καταλάβει τον κίνδυνο το άγριο ζώο και να σταματήσει, ή θα πέσουν και οι δυο στην άβυσσο του θανάτου που έχει ανοίξει το πελώριο στόμα της και τους περιμένει;

— Μή! "Οχι!, ξαναφωνάζει η κοπέλλα και προσπαθεί να στρέψει τα κέρατα του βουβαλιού αριστερά. Μά εκείνο δεν την ακούει και όρμάει προς το βάραθρο. Πενήντα μέτρα το χωρίζουν από αυτό...

Ο Ταμπόρ χαστουκίζει τη Μπουμπου για να την συνεφέρει.

τριάντα... εἴκοσι, δέκα καί...

Τώρα πιά, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα. Λὲς καὶ ἀποζητάει τὸ θάνατο τὸ ἀφηνιασμένο βουβάλι, ὀριμάει πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ γκιρεμοῦ. Ἡ κοπέλλα, τὴν τελευταία στιγμή σκέφτηκε νὰ πηδήσῃ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ μαζί του στὸν γκιρεμό. Δὲν προλαβαίνει ὅμως. Ἔτσι, δυὸ σώματα παίρνουν μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα τὴ βουτιά πὺς τοὺς ὀδηγεῖ σ' ἓνα βέβαιον τρομερὸ καὶ φρικιαστικὸ θάνατο.

— Ταμπορ!, προλαβαίνει νὰ πῇ ἡ κοπέλλα καθὼς κατακυλιέται στὴν ἄβυσσο, γιὰτὶ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ Ζολάν, τὴν ὀμορφὴ Ἀμερικανίδα, τὴν ἄλλοτε συντρόφισσα τοῦ ἀπρόμητου Ἑλληνόπουλου καὶ θετὴ κόρη τοῦ νεκροῦ τώρα πιά Ταρζάν.

Ἡ ἀπελπισμένη τῆς φωνὴ

Ἡ Τσίτα κόβει φρούτα καὶ ταΐζει τὸν Μπουτάτα.

Τὸ ρόπαλο κατεβαίνει μὲ ὄρμη καὶ συναντᾷ ἓνα κεφάλι.

ἀντηχεῖ παράξενα γιὰ μιὰ στιγμή ὁλόγυρα καὶ ἔπειτα ὁ ἀχὸς τῆς σβήνει στὴν πυκνὴ βλάστησι τῆς παρθένας ζούγκλας. Πάνω ἀπὸ τὸ βάραθρον δὲν ἀκούγεται τίποτε τώρα πιά. Τὸ σφράγισε γιὰ πάντα ἡ ἀνατριχιαστικὴ σιωπὴ τοῦ θανάτου...

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Η ΝΥΧΤΑ ἔχει προχωρήσει. Τὴν ἀπέραντη σιγαλιά τῆς ζούγκλας τὴ σπάζουν τὰ βήματα δυὸ ἀμίλητων ἀνθρώπων, τοῦ Ταμπορ καὶ τῆς Γιαράμπα.

— Λὲς νὰ ἔχη γυρίσει στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν ἡ Ζολάν; ρωτᾷ σὲ μιὰ στιγμή ἡ κοπέλλα

Ὁ Ταμπὸρ δὲν τῆς ἀποκρίνεται. Τὸν βασανίζει ἡ ἀγωνία καὶ δὲν ξέρει τί νὰ ὑποθέσῃ. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν τρομακτικὴν περιπέτειά τους μὲ τὴν φυλὴ τῶν Κούρα ὅπου βρῆκε τὸ θάνατο ὁ Ταρζάν (*) καὶ τὴν δραματικὴν σωτηρίαν τους ἀπὸ τὴν κόλασι τῆς φωτιάς, ἡ Ζολάν ἔγινε ἄφαντη. Γιὰ τελευταία φορὰ τὸ Ἑλληνόπουλο τὴν εἶδε ὅταν πῆδησε ἀπὸ τὸ δέντρο ποὺ εἶχε σκαρφαλώσει τάνω στὴ ράχη ἐνὸς ἄγριου βουβαλιού. Μήπως πνίγηκε μαζὶ μὲ τὸ βουβάλι στὸ μεγάλο ποτάμι ἢ μήπως ἔπεσε ἀπὸ τὴ ράχη του καὶ ἔλυσε τὸ κορμὶ τῆς κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀφηνιασμένων ζώων;

— Ταμπὸρ!, ψιθυρίζει ξαφνικὰ ἡ Γιαράμπα καὶ τὸν συγκρατεῖ. Ἐκεῖ δὲν εἶναι ἡ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν;

Ὁ Ταμπὸρ κυττάζει καὶ ἡ καρδιά του σπαρταράει ἀπὸ χάραν.

— Εἶναι φωτισμένη!, λέει. Ἡ Ζολάν εἶναι μέσα. Ὁ ἐγωϊσμός της τὴν ἐμπόδισε νὰρθῇ νὰ μᾶς βρῇ. Προτίμησε νὰ μείνῃ μόνη της στὴ σπηλιὰ τοῦ θετοῦ της πατέρα.

Ὑστερα ἀπὸ τρέξιμο δύο λεπτῶν, φθάνουν στὴν ἀνοιχτὴ εἴσοδο τῆς σπηλιάς.

— Ζολάν!, φωνάζει μ' ἐνθουσιασμό τὸ Ἑλληνόπουλο.

Κανεὶς δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Κι' ὅπως κάνει μερικὰ θήματα μπροστὰ, τὸ ἡρωϊκὸ παιδί τῆς ζούγκλας, βλέπει μιὰ πα-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος.

ράξενη σκηνὴ ποὺ τὸν κάνει νὰ μείνῃ ἀκίνητος σὰν μαρμαρωμένος. Στὴ μέση τῆς σπηλιάς ἀνάβει μιὰ μεγάλη φωτιὰ καὶ δίπλα της στέκει ὀρθὸς ἕνας σκελετωμένος γέρος μὲ παράξεννα μάτια καὶ μὲ χέρια ὑψωμένα πρὸς τὸν οὐρανό.

— Εἶναι τὸ φάντασμα τοῦ νεκροῦ Ταρζάν!, τραυλίζει ἔντραμη ἡ Γιαράμπα πίσω ἀπὸ τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ὁχι, τῆς ἀποκρίνεται τὸ παλιηκάρι. Εἶναι ὁ μάγος Ζοχράν.

Καὶ πλησιάζοντάς τον τὸν ρωτάει:

— Μεγάλε μιάγε τῆς ζούγκλας, πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Ὁ μάγος τοῦ ἀπαντᾷ χωρὶς νὰ κατεβάσῃ τὰ χέρια του:

— Στὴ σπηλιὰ τῶν νεκρῶν πρέπει νὰ μείνῃ ἕνας ζωντανός, παιδί μου.

Ὁ Ταμπὸρ ἀνασκιρτάει καὶ νοιώθει ἕνα παγωμένο ρίγος στὴ ραχοκοκκαλιά του.

— Εἶναι καὶ ἡ Ζολάν νεκρή, ὅπως εἶναι καὶ ὁ θετός της πατέρας; ρωτάει τὸ Ζοχράν.

Ἐκεῖνος ἀνεβοκατεβάζει τὰ χέρια καί, πρῶγμα παράξενον, ἡ φωτιὰ σβήνει. Βαθὺ σκοτάδι τοὺς τυλίγει καὶ τοὺς τρεῖς ἐνῶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζοχράν, τσακισμένη καὶ παράξενη, λές καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμον, ψιθυρίζει:

— Ὅποιος πέφτει στὸ λάκκο τῶν φιδιῶν δὲν μένει ζωντανός παιδί μου... Ἐκεῖ βασιλεύει ἡ κατάρρα ποὺ ὡς τώρα

δὲν τὴν εἶδε ἀνθρώπου μάτι. Μόνο τὰ θεριὰ τῆς ζούγκλας ξεγελιῶνται καιμιὰ φορὰ καὶ πέφτουν στὴν ἄβυσσο τοῦ θανάτου καὶ τῆς φρίκης...

Ὁ Ταμπὸρ νοιώθει νὰ πνίγεται ἀπὸ τὸν καπνὸ ποὺ ἔχει πλημμυρίσει ἐκεῖ μέσα καὶ τὰ λόγια τοῦ μάγου τοῦ φαίνονται μυστηριώδη καὶ ἀκατανόητα.

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Ζολάν; τὸν ρωτᾷ.

Ξαφνικά, τὰ σβησιμένα ξύλα παύρουν καὶ πάλι φωτιά καὶ ἡ σπηλιὰ φωτίζεται ὅπως καὶ πρῶτα ἐνῶ ἡ σιλουέττα τοῦ μάγου ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ στὴ θέσι της μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα πάντα ψηλά.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; ξαναρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο. Ποιὸς εἶναι ὁ λάικος τῶν φιδιῶν καὶ ἡ ἄβυσσος τοῦ θανάτου καὶ τῆς φρίκης;

Ὅσο κι' ἂν ρωτᾷ, ὅμως, ὁ παράξενος μάγος δὲν λέει νὰ ἀπαντήσῃ. Ὅλο καὶ κόπι μouriμουρίζει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του ἐνῶ οἱ φλόγες θεριεύουν καὶ τὸν σκεπάζουν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Ταμπὸρ καὶ τῆς Γιαράμπα.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε!, παρκαλεῖ ἡ παινώρια κοπέλλα μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ἡ Ζολάν εἶναι νεκρή, Ταμπὸρ...

Τὸ Ἑλληνόπουλο τὴν ἀκολουθεῖ. Βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ σκουπίζει ἓνα δάκρυ ποὺ κυλάει στὸ μάγουλό του. Αὕτῃ τῇ στιγμῇ νοιώθει τὸ πόσο ἀγαποῦσε τὴ Ζολάν...

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΟΡΘΙΟΣ!

ΤΡΙΕΙΣ ἄνθρωποι διασχίζουν τὴ ζούγκλα. Ὁ Ταμπὸρ, ἡ Γιαράμπα καὶ ὁ Μπουτάτα. Στὸν ὦμο τοῦ τελευταίου ἔχει κουρνιαξοῦν ἡ Τσίτα, ἡ μαῦμοῦ ποὺ μὲ τόσο παρὰξενό τρόπο μπῆκε στὴ ζωὴ τῶν ἡρώων μας. Ὁ θρυλικὸς Τσουλούφης ἔχει τόσο πολὺ ἀγαπήσει τὸ πανέξυπνο ζῶο, ποὺ εἶναι ἔτοιμος νὰ κάνει ὅποιαδήποτε θυσία γι' αὐτό. Τὸ κουβαλάει στὴν πλάτη του ὅλη τὴν ἡμέρα χωρὶς νὰ διαμαρτύρεται. Μὰ καὶ ἡ Τσίτα τρέφει ἐξαιρετικὴ ἀδυναμία στὸν ἀράπη. Κάθε τόσο, καθὼς βαδίζουν, ἀπλώνει τὰ χέρια της, κόβει νόστιμους καρπούς ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὰ δέντρα, τοὺς ξεφλουδίζει καὶ τοὺς βάζει στὸ στόμα του. Ὁ ἀράπης τοὺς καταβροχθίζει καὶ λέει κίθε τόσο:

— Μπράβο, Τσίτα μου! Ἐσὺ ἀξίζεις περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου τὴν ὀδοντογλυφίδα. Οὔτε νερὸ δὲν πῆρα ἀπὸ τὰ χέρια της ἀκόμα.

Ὁ πύρινος δίσκος τοῦ ἡλίου κρύβεται πίσω ἀπὸ τὶς κορυφές τῶν μακρυνῶν βουνῶν καὶ ὁ Ταμπὸρ σταματᾷ.

— Πρέπει νὰ περάσουμε τὴ νύχτα μας ἐδῶ, λέει. Νὰ ξεκουραστοῦμε γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὸ πρῶτ. Εἶσαι βέβαιος Μπουτάτα πὼς ἔχουμε πάρει τὸ σωστὸ δρόμο;

Ὁ Μπουτάτα κουνάει καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— 'Απέχει πολύ από δω ή φυλή τών Μπούα;

— Είναι πίσω από κείνο τὸ λόφο, ἀφέντη, ἀπαντάει ὁ ἀράπης.

Ὁ Ταιμπὸρ βυθίζεται σὲ σκέψεις. Ὁ μάγος Ζοχράν τοῦ εἶπε πὼς ἡ Ζολάν ἔπεσε στὸ λάκκο τών φιδιών καὶ ὁ Μπου τάτα πάλι, τὸν πληροφοροῦσε μὲ τὴ σειρὰ του πὼς τὸ λάκκο τών φιδιών τὸν ξέρει μόνο μιὰ ἄγρια φυλή, ἡ φυλή τών Μπούα. Τοῦ εἶπε ἀκόμη πὼς στὸ χωριὸ τους ὑπάρχει ἓνα πελώριο θηρίο, τέτοιο ποὺ δὲν ἔχει δὴ ποτὲ ἄνθρωπος πᾶνω στὴ γῇ καὶ πὼς οἱ Μπούα ρίχνουν τοὺς αἰχμαλώτους των στὰ τρομερὰ καὶ ἀνοιχτά του σαγόνια!

Ὁ Ταιμπὸρ δὲν πιστεύει νὰ ὑπάρχει τέτοιο θηρίο μὰ καὶ νὰ ὑπῆρχε δὲν θὰ φοβόταν. 'Α-

Ξαφνικά, ἡ μπιστόλα τοῦ Μπου-τάτα παίρνει φωτιά.

Πελώρια φίδια ἔχουν συγκεντρωθῇ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης.

ποφάσισε νὰ πάη ὡς τὸ λάκκο τών φιδιών, ποὺ τοῦ εἶπε ὁ αἰνιγματικὸς μάγος, γιὰ νὰ βρῇ τὴ Ζολάν, νεκρὴ ἢ ζωντανή καὶ δὲν θὰ τὸν σταματήση κανένα θηρίο, ὅσο τρομερὸ κι' ἂν εἶναι καὶ κανένα ἐμπόδιο.

— Κοιμηθῆτε, λέει στοὺς συντρόφους του. Θὰ φυλάξω βιάρδια λίγες ὥρες καὶ ὕστερα θὰ ξυπνήσω ἓνα Μπουτάτα, νὰ φυλάξης.

Ὁ ἀράπης ἀνοίγει μιὰ σπιθαμὴ τὴ σταμαπάρα του ἀπὸ τὴ νύστα καὶ σὲ λίγο ροχαλίζει στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου ἐνῶ ἡ Τσίτα σκιαρφαλώνει καὶ κουρνιάζει στὰ κλαδιὰ ἑνὸς ἄλλου δέντρου.

* * *

Ὁ Ταιμπὸρ τελείωσε τὴ βιάρδια του καὶ τώρα κοιμᾶ-

ται ενώ ξαιγρυπνάει ο άράπης. Στην άρχή κάνει μερικές βόλτες και έπειτα στηρίζει τὸ πελώριο κορμί του στον κορμό ενός δέντρου. Νυστάζει όμως τρομερά και με κόπο κρατάει τὰ μάτια του άνοιχτά.

— Μπα σε καλό μου!, μουρμουρίζει. Τη νύστα είναι αυτή!

Και για να ξενυστάξει τραβάει με δύναμι τὸ θρυλικὸ του τσουλούφη, ώσπου τὸν πονάει.

Μα ο ύπνος είναι πιὸ βαρὺς ἀπὸ τὸν άράπη και σε λίγο, έτσι όπως είναι στηριγμένος στο δέντρο, αρχίζει να ροχαλίζει το καλού καιρού! Κι μάταιι ὄρθιος χωρίς να χάσει τὴν ισορροπία του και να πέσει.

Δεν θα κοιμόταν, όμως, αν έβλεπε τί γινόταν γύρω του. Πύρινα μάτια σπιθίζουν στο

Ένας από τούς γοριλλανθρώπους πέφτει στο νερό.

Χτυπάει τὸν πάνθηρα με μανία στο δάπεδο.

σκοτάδι λές και ή ζούγκλα γεμισε ἀπὸ έφιαλτικὰ πλάσματα. Τὰ μάτια που στην άρχή είναι λίγα, πληθαίνουν τώρα ὅλο και πιὸ πολὺ και σχηματίζουν έναν κλοιὸ ἀπὸ σπίθες γύρω ἀπὸ τούς κοιμισμένους και άνύπνοπτους ήρωές μας.

ΜΙΑ ΑΝΙΣΗ ΠΑΛΗ

Ε ΑΦΝΙΚΑ, μιὰ στριγγή φωνή σπάζει τὴ σιγαλιά, και ένα σώμα πέφτει με βαρὺ γδούπο δίπλα στον κοιμισμένο Ταμπόρ. Τὸ θρυλικὸ Έλληνόπουλο πετιέται άμέσως ἔπάνω. Οί αίσθήσεις του τὸν πληροφοροῦν πὼς κινδυνεύει. Η πρώτη του δουλειά είναι να άρπάξει ένα ρόπαλο που τὸ είχε βάλει για

προσκεφάλι. Τὰ μάτια του προσπαθοῦν νὰ διαπεράσουν τὸ πυκνὸ σκοτάδι. Αἰσθάνεται μᾶλλον, παρὰ βλέπει, κάτι νὰ κινῆται μπροστά του. Ἐτοιμάζεται νὰ σηκώσῃ τὸ ρόπαλό του, ὅταν σταματᾷ τὴν κίνησι στὴ μέση. Καταλαβαίνει πὼς ἐκεῖνο ποὺ κινήθηκε εἶναι ἡ Τσίτα, ποὺ ἔπεσε πρὶν λίγο ἀπὸ τὸ δέντρο. Ὁ Μπουτάτα, ὅμως ποῦ εἶναι;

Ἐτοιμάζεται νὰ φωνάξῃ μὰ ἡ φωνὴ πνίγεται στὸ λαρυγγί του. Βλέπει τὰ πύρινα μάτια ποὺ ἔχουν σχηματίσει κλοιὸ γύρω τους καὶ καταλαβαίνει πὼς τοὺς ἔχουν στήσῃ μιὰ θανάσιμη, μιὰ τρομερὴ παγίδα.

Μὲ τὸ πόδι του σκουντάει τὴ Γιαράμπα. Ἡ κοπέλλα τινάζεται ἐπάνω τὴ στιγμή ποὺ τὰ πύρινα μάτια ὀρмоῦν πρὸς τὸ μέρος τους. Τὸ ρόπαλό τοῦ Ταιμπὸρ ἀνεβοκατεβαίνει σὺν ἀστραπή. Μιὰ ἐφιαλτικὴ φωνὴ ἀνθρώπου ποὺ σπάζει τὸ κρανίον του, ἀντηχεῖ. Ἐπειτα ἀκούγεται κι' ἄλλη φωνή, κι' ἄλλη. Σώματα ὀρμοῦν καὶ πέφτουν ἀπὸ τὸ ρόπαλο, βογγητὰ καὶ ἄγριες πολεμικὲς κραυγὲς ἀναστατώνουν τὴ ζούγκλα καὶ τὴ συγκλονιστικὴ αὐτὴ μάχη τοῦ Ἑλληνόπουλου, ποὺ ἀντιμετωπίζει μόνος του, μὲ μοναδικὸ ὄπλο ἓνα ρόπαλο, ἓνα μπουλούκι μανιασμένων ἀγρίων, δὲν τὴν βλέπει κανένα μάτι, τόσο σκοτεινὰ εἶναι γύρω.

Ἡ Γιαράμπα, ζαλισμένη ἀπὸ τὸν ὕπνο καθὼς εἶναι, δὲν προλαβαίνει καλὰ—καλὰ νὰ καταλάβῃ τί γίνεται καὶ νομίζει

πὼς ὀνειρεύεται καὶ βλέπει ἕναν τρομερὸ ἐφιάλτη. Ὅσο γιὰ τὸν ἡρωϊκὸ Μπουτάτα, στηριγμένος σ' ἓνα διπλάνο δέντρο, κοιμᾶται ὁλόρθος κι' οὔτε παίρνει εἶδησι τί συμβαίνει γύρω του. Ὀνειρεύεται πὼς κυνηγᾷ ἓνα ζαρκάδι μὲ τὴ μπιστόλα του καὶ τὰ μεγάλα του χεῖλη χαμογελοῦν ἀπὸ περηφάνεια.

Μόνο ὁ Ταιμπὸρ ζῇ ἔντονα αὐτὴ τὴ συγκλονιστικὴ σκηνή. Τὸ ρόπαλό του κάνει θραῦσι ἀνεβαίνοντας καὶ κατεβαίνοντας, γυρίζοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερά, συναντώντας σώματα καὶ κεφάλια καὶ τσακίζοντας κάθε ἀντίστασι. Μὰ μιὰ ἀτυχία καταδικάζει τὸ ἡρωϊκὸ παιδί τῆς ζούγκλας: Καθὼς χτυπᾷ στὰ σκοτεινὰ τὸ ρόπαλό του συναντᾷ τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου καὶ γίνεται χίλια κομμάτια. Τὸ ψύχραιμο Ἑλληνόπουλο σκύβει νὰ βρῇ κανένα ἄλλο ρόπαλο μὰ τὴν ἴδια στιγμή, νοιώθει ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι ποὺ τὸν ζαλίζει καὶ τὸν σωριάζει μισοαναίσθητο κάτω.

Οἱ ἀόρατοι σατανάδες τῆς νύχτας ὀρμοῦν καταπάνω του καὶ ἰσὲ λίγο ὁ Ταιμπὸρ βρίσκεται γερὰ δεμένος μὲ ἓνα μακρὸ χορτάσχοινο. Δίπλα του δένουν καὶ τὴ Γιαράμπα. Τὸ ἡρωϊκὸ κορίτσι πάλαιψε ὅσο μπόρεσε μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ νύχια τῆς μὰ στὸ τέλος ὑπέκυψε γιατί κάποιος τὴν χτύπησε καὶ κείνη πίσω στὸ κεφάλι.

Ξαφνικά, ἓνα φῶς ἀνάβει καὶ φωτίζει τὴν ὀάρατῃ ὡς τῷ

ρα σκινητή τῆς μάχης. Ἕνας μαῦρος πλησιάζει μ' ἓνα δαυλὸ στὸ χέρι.

Ὁ Ταμπὸρ ποὺ ἔχει στὸ μεταξὺ συνέλθει, ρίχνει ἓνα βλέμμα ὀλόγυρά του καὶ ἓνα ρίγος φρίκης διαπερνάει τὸ κορμὶ του. Καιμιμιὰ δεκαριὰ νεκροὶ βρίσκονται σωριασμένοι καταγῆς. Τὸ ρόπαλό του εἶχε δουλέψει γιὰ καλὰ! Βλέπει ἀκόμη καιμιμιὰ δεκαριὰ ἄλλους μαύρους μὲ βαιμιμένα πρόσωπα νὰ τὸν κυττάζουν ἄγρια. Καὶ καθὼς φέρνει τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀντικρύζει τὸν Μπουτάπα νὰ κοιμάται ὀλόρθος, στηριγμένος στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καί... νὰ ροχαλίζει ἀμέριμνος τοῦ καιροῦ! Κάπου — κάπου σταματάει τὸ ροχαλητὸ του καὶ παραιμιλάει:

— Ζόρικο ζαιρκιάδι! Μὲ ξεποδάριασες τόση ὥρα, μὰ δὲν θὰ τὴ γλυτώσης στὸ τέλος. Μπαῖ σὲ καλὸ σου!

Καὶ σηκώνει τὸ δεξιὸ χέρι νομίζοντας πὼς κρατάει τὴ μπιστόλα του καὶ πυροβολεῖ τὸ ζαιρκιάδι, ποὺ βλέπει πὼς κυνηγάει στ' ὄνειρό του. Ὁ ἀθεόφοβος, ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία δὲν πῆρε τὴν παραμικρὴ εἶδησι!

Μαζὶ μὲ τὸν Ταμπὸρ τὸν βλέπουν καὶ οἱ μαῦροι, μὲ τὰ ἀπαίσια καὶ ἀλλόκοτα βαιμιμένα πρόσωπα. Δύο ἀπ' αὐτοὺς τὸν πλησιάζουν καὶ τοῦ δένουν γερὰ τὰ χέρια στὸ κορμὶ του.

— Τί νὰ σοῦ κάνω παλιοζαρκάδο ποὺ τυλίχτηκα μὲ τὰ χορτόσχοινα!, λέει στὸ παρα-

μιλητό του. Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς ὁμως!

Μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ τὸν κάνει νὰ πάρῃ μιὰ ξαφνικὴ τούμπα καί... νὰ ξυπνήσῃ. Ἀνοίγει τὰ μάτια του καθὼς βρίσκεται ἀκόμη καταγῆς, βλέπει τὴ σκινητὴ τῶν δεμένων φίλων του καὶ τῶν μαύρων μὲ τὰ ἐφιαλτικὰ πρόσωπα, νομίζει πὼς ὀνειρεύεται καί, ἐτοιμάζεται νὰ τὸ ρίξῃ πάλι στὸν ὕπνο, μουρμουρίζοντας:

— Μπράβο ὄνειρο! Ἀπὸ τὸ ζαιρκιάδι φθάσαμε στοὺς μαύρους!

Μιὰ δυνατὴ κλωτσία ὁμως, ἀπὸ τὸ πόδι ἑνὸς μαύρου, τὸν κάνει νὰ συνέλθῃ ἐντελῶς καὶ νὰ σηκωθῇ στὰ πόδια του.

— Ἀφέντη Ταμπὸρ, ρωτάει τὸν φίλο του, ποιὸς σ' ἔδεσε ἔτσι;

— Ἐκεῖνος ποὺ ἔδεσε καὶ σένα!, τοῦ ἀπαντᾷ θυμωμένα τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ὁ χαζοαράτης κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Ἀς ἔχουν χάρι ποὺ κοιμόμουν, μουρμουρίζει. Ἀλλὰ δὲν φταῖνε αὐτοί, φταῖς ἐσὺ ἀφέντη παιδί! Ἐπρεπε νὰ μὲ ξυπνήσης γιὰ νὰ τοὺς ταραίξω στὶς σφαιλιάρες καὶ στὶς κεφαλιές. Καλὰ νὰ τὰ πάθῃς τώρα! Ἀλλοτε νὰ μάθῃς νὰ μὲ ξυπνᾷς.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄγριους σηκώνει ψηλὰ τὸ κοντάρι του καὶ φωνάζει δυνατὰ:

— Μπαίμπα!, ποὺ σημαίνει «πάμε».

Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ ὑπόλοιποι ἄγριοι περιστοιχίζουν τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους καὶ

τούς σπρώχνουν βάνουσα για να ξεκινήσουν. Πίσω τους και σέ μικρή απόστασι, τούς ακολουθεί ή Τσίτα, ή πιστή και άφωσιωμένη μαϊμού του Μπουτάτα.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΤΣΟΥΛΟΥΦΗ

ΕΧΕΙ ξημερώσει. Όλη τή νύχτα οί τρεῖς αἰχιμάλωτοι τήν πέρασαν δεμένοι πισθάγκωνα μέσα σέ μιὰ καλύβα του χωριού τής φυλῆς τών Μπούα. Μόλις βγήκε ό ήλιος, ήρθαν μερικοί μαύροι και τούς έβγαλαν έξω, όδηγώντας τους στο κέντρο του χωριού. Έκεί, οί τρεῖς αἰχιμάλωτοι αντίκρισαν ένα θέαμα που τούς έκανε να τὰ χάσουν και να ανοίξουν διάπλατα τὸ στόμα από τὸν τρόμο. Στὴ μέ-

— "Επιασα τὸ στομάχι από τὸ λαιμό!, φωνάζει ό χαζοαράπης.

ση μιὰς μικρῆς πλατείας βρίσκóταν ένα πελώριο μαύρο θηρίο, με άνοιχτὸ στόμα και με μάτια που γυάλιζαν και πετούσαν άστραπές. Για να καταλάβει κανείς πόσο μεγάλο ήταν, αρκεί να πούμε πως τὸ κάθε δόντι του ήταν μακρὺ ένα μέτρο και ίσως και πὸ πολύ! Στεκόταν ακίνητο και από τὸ όλάνοιχτο στόμα του έβγαιναν παράξενοι ήχοι, σαν βρηχιθοὶ πεινασιμένου λιονταριού σαν βραχνὸ νιαούρισμα τίγρης και σαν ούρλιαχτὸ πάνθηρα.

— Τὸ θηρίο!, λέει πρώτος ό Μπουτάτα. Δεν σου τὸ εῖπα άφέντη Ταμπόρ πως έχουν ένα μεγάλο θηριὸ και συ δεν με πίστευες;

Ή Γιαράμπα γυρίζει και κυττάζει τὸν άδελφικό της φίλο.

— Τί είναι αυτό, Ταμπόρ; του λέει. Τόσα χρόνια ζὼ στὴ ζούγκλα και δεν έχω ξαναδὴ τέτοιο θηρίο ποτέ μου.

Ό Ταμπόρ δεν τής άπαντάει. Γυρίζει μονάχα και λέει στὸν άρχηγό τής φυλῆς τών Μπούα, που στέκεται δίπλα του.

— Γιατί μάς έφερες, έδω;

— Για να σὰς ρίξω στὸ στόμα του θηρίου, του άπαντάει εκείνος. Όποιος πατάει τὰ χώματα τής φυλῆς μας βρίσκει τὸν θάνατο στὴν κοιλιά του θηρίου.

— Καλὲ τί μάς λές!, μπαίνει στὴ μέση ό Μπουτάτα. Ας εῖχα τὸ προηγούμενο κεφάλι και σου έλεγα εγὼ αν τάβγα-

ζε μαζί μου αυτό τὸ... μικρὸ σκοπικὸ θηριάκι!

— Ἐμεῖς ἤρθαμε στὸν τόπο σου σὰν φίλοι, λέει τὸ παιδὶ στὸν φύλαρχο. Σὰς φέρουμε καὶ δῶρα.

Τὰ μάτια τοῦ φύλαρχου ἡμερεύουν.

— Ποῦ εἶναι τὰ δῶρα; ρωτάει δύσπιστος.

Ὁ Ταμπὸρ τοῦ δείχνει ἓνα σακκουλάκι ποὺ ἔχει περασμένο στὸ λαιμό του. Ὁ φύλαρχος τὸ παίρνει, τὸ ἀνοίγει καὶ κραυγὲς χαρᾶς βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα του. Βγάζει ἀπὸ τὸ σακκουλάκι κάτι ψεύτικες χάντρες γυαλιστεροὺς τενεκέδες καὶ μερικὰ γυαλιὰ καὶ τοῦ φαίνεται πὼς κρατάει ὀλόκληρο θησαυρὸ στὰ χέρια του. Περισσότερη ἐντύπωση τοῦ προξενεῖ ἓνας καθρέφτης. Βλέπει τὸ πρόσωπό του μέσα καὶ κυττάζει περίεργος πίσω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο μήπως ὑπάρχει κανεὶς. Καὶ ὅσο δὲν βλέπει κανέναν τόσο καὶ πιὸ πολὺ παραξενεύεται.

— Ἀφέντη παιδί, νὰ τοῦ δώσω καὶ γὼ ἓνα δῶρο; πετάγεται ὁ ἀράπης. Εἴμαι βέβαιος πὼς θὰ τοῦ ἀρέσει πολὺ.

Καί, χωρὶς ἄλλη κουθέντα, ἔτσι δεμένος ὅπως εἶναι, ὀρμάει καὶ δίνει μιὰ τρομερὴ κεφαλιὰ στὸν φύλαρχο, ποὺ τὸν πετάει πέντε μέτρα μακριά. Ὁ καθρέφτης ποὺ κρατοῦσε τοῦ φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ χτυπώντας σὲ μιὰ πέτρα γίνεται χίλια κομμάτια.

— Μπουτάτα! φωνάζει ἔξω φρενῶν τὸ Ἑλληνόπουλο,

Οἱ ἄγριοι νομίζουν τὸν Μπουτάτα γιὰ Θεὸ καὶ τὸν προσκυνοῦν.

τρελιλάθηκες;

— Ἔτσι φαίνεται, ἀφέντη παιδί! Δὲν σκίεφτηκα πὼς μὲ τὴν κεφαλιὰ θὰ τσαλάκωνα τὸ τσουλουφάκι μου. Τώρα, ποῖος θὰ μοῦ τὸ χτενίσῃ;

Ὁ φύλαρχος σηκώνεται ἔξω φρενῶν καὶ διατάζει τοὺς μαύρους νὰ ρίξουν τοὺς αἰχμαλῶ τους στὸ στόμα τοῦ τέρατος.

— Εἶδες τί ἔκανες; λέει τώρα ἡ Γιαράμπα στὸν χαζο ἀράπη. Ὁ Ταμπὸρ κατὰφερε νὰ τὸν ἡμερέψῃ μὲ τὰ δῶρα καὶ σὺ τὸν ἀγρίεψες.

Ὁ Τσουλούφης χαιμογελάει εὐχαριστημένος.

— Μὴ φοβᾶσαι ἀφέντη, Γιαράμπα, τῆς λέει. Θὰ τοῦ δώσω ἓνα δῶρο ποὺ θὰ τὸν ἡμερέψῃ ξανά.

Καὶ φωνάζοντας τὸν φύλαρχο ποὺ οὐρλιάζει συνεχῶς ἀπὸ τὸ θυμὸ του γιὰτὶ τοῦ ἔσπασε ὁ καθρέφτης τοῦ δείχνει τὴ

σκουριασμένη μπιστόλα του.

— Πάρτη για να μάς αφήσης ήσυχους, του λέει. Στην κάνω δώρο.

Ο φύλαρχος τον ζυγώνει και τραβάει από τη θήκη της πέτσινης ζώνης του Μπουτάτα, τη μπιστόλα. Την κυττάζει καλά—καλά, την περιεργάζεται και έπειτα το δάχτυλό του σκαλώνει στη σκανδάλη. Χωρίς να καταλαβαίνει τί κάνει, πατάει το δάχτυλό του με δύναμη και... ένα μπάμ!, ακούγεται. Η κάννη τη στιγμή εκείνη ήταν γυρισμένη προς το κεφάλι του και η σφαίρα του το πέρασε πέρα για πέρα!

Οι άγριοι, βλέποντας τον φύλαρχό τους να πέφτη νεκρός, με μια τρύπα στο μέτωπο, στην αρχή τὰ χάνουν κι' ετοιμάζονται να τρέξουν. Ένας από αυτούς όμως συνέρχεται άμέσως και τους διατάζει να μὴν κινηθούν. Πλησιάζει το νεκρό φύλαρχο, παίρνει τὰ όπλα του και φωνάζει στους πολεμιστές.

— Από δώ και μπρός, εγώ θα είμαι ο αρχηγός της φυλής!

— Και είς ανώτερα!, του λέει ο άδιόρθωτος άράπης.

— Τώρα σὰς διατάζω να ρίξετε έναν — έναν τους έχθρούς μας στο στόμα του θηρίου!

— Αμήν!, κάνει ο Μπουτάτα χωρίς να καταλαβαίνει πως μέσα στα σαγόνια του ύπερφυσικού αυτού θηρίου ένεδρεύει ο θάνατος. Ο Ταμπόρ όμως, που μαντεύει τί τους

περιμένει, κουνάει μελαγχολικά το κεφάλι του.

— Γιαράμπα, λέει στην καλή του φίλη, αν πέθανε ή Ζολάν, καλύτερα να πεθάνουμε και μείς. Ίσως άνταιμώνσουμε στους ουρανούς.

Την ίδια στιγμή δυο πολεμιστές αφήνουν κάτω τὰ δόρατά τους και άριπάζουν στα σιδερένια μπράτσα τους τον Ταμπόρ. Θα είναι ο πρώτος που θα πέση μέσα στ' άνοιχτά σαγόνια του τρομερού θηρίου για να θρή τον πιο οίκτρο και άδυσώπητο θάνατο...

ΟΙ ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ για μιὰ στιγμή τους τρεις τραγικούς αίχμαλώτους που τους περιμένει ο φρικτός θάνατος και ας κάνουμε έναν περίπατο ως τὰ έγκατα της γής. Γιατί, εκεί κάτω βρίσκεται κάποιος άλλος που πρέπει να παρακολουθήσουμε την τύχη του. Μια τύχη τραγική που είναι χειρότερη και από τών τριών αίχμαλώτων. Κι' αυτός ο κάποιός είναι ή Ζολάν. Αλλά, ας πάρουμε την ιστορία μας από την αρχή για να την καταλάβουμε καλύτερα.

Η άβυσσος μέσα στην όποία έπεσε ή Ζολάν, καβάλλα στο έξαγριωμένο βουδάλι, ήταν πενήντα περίπου μέτρα βαθειά. Η βουτιά που πήρε της κόβει την αναπνοή και κλείνει τὰ μάτια της από τη φρίκη. Το μυαλό της σταματάει να δουλεύη και το μόνο

που περιμένει είναι ο θάνατος. Πόσα δευτερόλεπτα κράτησε ή πτώσι της; Δεν μπορεί να τὰ μετρήσει. Τὸ μόνο που μπορεῖ να κάνει είναι να σφίγγει ἀπελπισμένα τὰ κέρατα τοῦ βουβαλιού.

Ξαφνικά, ἓνας παφλασμός ἀντηχεῖ καὶ μιὰ ὑγρὴ ἄβυσσος τὴν ἀγκαλιάζει. Νοιώθει τώρα να βυθίζεται, να βυθίζεται καὶ τὸ μυαλό της καθὼς καὶ οἱ ναρκωμένες γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸν τρόμο αἰσθήσεις της, ξυπνοῦν. Καταλαβαίνει πὼς ἔχει πέσει μέσα σὲ μιὰ λίμνη καὶ πὼς γλύτωσε προσωρινὰ τὸ θάνατο. Πρέπει ὅμως να ἀντιδράσῃ καὶ να προσπαθήσῃ να βγῇ στὴν ἐπιφάνεια ἂν θέλῃ να σωθῇ. Ἀφήνει τὰ κέρατα τοῦ ζώου καὶ κουνάει ρυθμικὰ χέρια καὶ πόδια. Σὲ λίγο, τὸ κεφάλι της ἀναδύεται στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἀναπνέει ἀπληστὰ τὸ ὀξυγόνο. Τὸ βλέμμα της σηκώνεται ψηλὰ καὶ ἀντικρῦζει ἓνα στρογγυλὸ κοιμμάπι γαλάζιου οὐρανοῦ, πάνω ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς καὶ κοφτοὺς σὰν μὲ μαχαίρι βράχους.

Καθὼς γυρίζει τὸ βλέμμα της ὀλόγυρα, κάτι βλέπει καὶ ξεφωνίζει ἄθελά της ἀπὸ τὸν τρόμο. Πελώρια φίδια, κάπου εἴκοσι μέτρα τὸ καθένα, στέκουν στὶς ὄχθες τῆς μικρῆς λίμνης καὶ τὴν κυττάζουν, σπαθίζοντας τὴ διχαλωτὴ τους γλώσσα. Ἄν θελήσῃ να βγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, εἶναι χαμένη. Ἕνα μονάχα ἀπὸ αὐτὰ τὰ φίδια να τῆς ἀγκαλιάσῃ τὸ κορμί, θὰ τῆς συντρίψῃ τὰ

κόκκαλα μὲ τὴν τρομερὴ του δύναμι.

Μὰ οἱ ἐκπλήξεις τῆς Ζολὰν δὲν σταματοῦν ὡς ἐδῶ. Ξαφνικά, βαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται καὶ μεγάλες πέτρες πέφτουν στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Τὰ φίδια ἀπομακρύνονται τρομαγμένα καὶ κáνουν τώρα τὴν ἐμφάνισί τους κάτι ἀλλόκοτα ὄντα που μοιάζουν μὲ ἀνθρώπους ἀλλὰ που δὲν εἶναι ἄνθρωποι. Εἶναι μαλλιαροί, περπατοῦν σκυφτά, τὰ χέρια τους εἶναι μακριὰ καὶ ἀγγίζουν τὴ γῆ, ἐνῶ τὸ κεφάλι τους ἔχει μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τὸ κεφάλι τοῦ γορίλλα. Τὰ χεῖλη τους εἶναι ἀνοιγμένα καὶ κοφτερὰ δόντια προβάλλουν.

Ἡ Ζολὰν τοὺς κυττάζει καὶ τὸ αἷμα πογώνει στὶς φλέβες της. Φοβάται πὼς ἂν πέσῃ στὰ χέρια αὐτῶν τῶν γορίλλανθρώπων θὰ χάσῃ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὰ λογικά της. Μάταια σηκώνει ψηλὰ τὰ μάτια της. Καίμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας δὲν ὑπάρχει ἀπὸ πουθενά. Ὀλόγυρα τὴν φυλακίζουν οἱ βράχοι καὶ δὲν ὑπάρχει καίμιὰ διέξοδος. Ἡ τύχη της φαίνεται πὼς τὴν καταδίκασε να πεθάνῃ μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα της πρόσωπα.

— Ταμπόρ!, λέει καὶ τὰ δάκρυα κυλοῦν βροχὴ ἀπὸ τὰ μάτια της. Ταμπόρ ἔλα να μὲ σῶσῃς!

Οἱ γορίλλανθρωποι στὸ μεταξὺ πλησιάζουν. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ πιὸ μεγάλος, πέφτει στὸ νερὸ καὶ μὲ γρήγορες ἀ-

πλωτῆς, κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος της. Τὸ κορίτσι ξεφωνίζει σπασμωδικὰ καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀπομακρυνθῇ. Μάταιος κόπος. Σὲ δυὸ λεπτά, τὰ τριχωτὰ μπράτσα τοῦ γοριλλάνθρωπου τῆς σφίγγουν γύρω τὸ κορμί. Ἡ δύστυχη Ζολὰν κλείνει τὰ μάτια καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις...

Ὅταν τὰ ἀνοίγει, ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς ζῇ σ' ἓναν ἐφιαλτικὸ κόσμον. Βρίσκεται ξαπλωμένη πάνω στὴ χλόη, στὴ ρίζα ἑνὸς πελώριου βράχου. Γύρω της, σὲ μεγάλο κύκλον, εἶναι παρατάγμενοι καμμιὰ πενηνταριά γοριλλάνθρωποι καὶ στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ κύκλου, βρίσκονται δυὸ ἄλλοι

πού, αὐτὴ τὴ στιγμὴ παλεύουν!

Μά, δὲν εἶναι πάλιν αὐτὴ πού κάνουν. Εἶναι ἓνας ἀγώνας ζωῆς καὶ θανάτου. Κρατοῦν καὶ οἱ δυὸ ταραστία ρόπαλα, χοροπηδοῦν δεξιά καὶ ἀριστερὰ καὶ ἔπειτα ὀρμοῦν καὶ χτυπιοῦνται μὲ πείσμα, μὲ λύσσα, μὲ μανία, ἐνῶ ἄγρια οὐρλιαχτὰ καὶ ἄσπροι ἄφροὶ βγαίνουν ἀπὸ τὰ στόματά τους.

Ἡ Ζολὰν, κρατάει ὥς καὶ τὴν ἀνάσα της ἀκόμη. Τῆς φαίνεται περίεργο πὼς ζῇ, ἀλλὰ πιὸ περίεργο τῆς φαίνεται αὐτὴ ἡ μάχη τῶν δύο γοριλλάνθρωπων πού διαδραματίζεται λίγα μέτρα μπροστὰ της.

Ἡ ἔξυπνη Τσίτα ἀναλαμβάνει νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Τσουλούφη ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τοῦ γοριλλανθρώπου.

Τὸ βουβάλι, με τὴ Ζολάν στὴ ράχι του, γκρεμίζονται στὴν ἄβυσσο.

Παρακολουθεῖ με γουρλωμένα μιάτια καὶ σὲ μιὰ στιγμή, βλέπει τὸ ἓνα ἀπ' τὰ τέρατα νὰ κλονίζεται καὶ νὰ πέφτη. Τὸ ἄλλο, τότε, ἀφήνει ἓνα οὐρλιαχτὸ θριάμβου καὶ ὀρμάει πρὸς τὸ μέρος της...

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ἕνα ἄλλο τέρας πετιέται ἀπὸ τὸν κλοιό, ἀρπάζει ἓνα ρόπαλο καὶ χυμάει ἐναντίον του. Μιὰ καινούργια συγκλονιστικὴ καὶ ἀδυσώπητη μάχη ἀρχίζει τώρα ἀνάμεσα στὰ δυὸ τέρατα. Τὰ ρόπαλα ἀνεβοκατεβαίνουν, ἀνοίγουν πληγές, τσακίζουν κόκκαλα, ἐνῶ ἡ Ζολάν γιὰ μιὰ δεύτερη φορὰ χάνει τὶς αἰσθήσεις της...

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΟΛΕΘΡΟΣ

ΑΦΗΣΑΜΕ ὅμως τὸν Ταμπὸρ σὲ δύσκολη θέσι καὶ πρέπει νὰ βρεθοῦμε καὶ πάλι κοντά του. Δυὸ μαῦροι τὸν ἀρπάζουν γερὰ στὰ μπρόστα τους, ἔτοιμοι νὰ τὸν ρίξουν στὸ στόμα τοῦ γιγάντιου καὶ μαύρου θηρίου.

— Ἐτοιμάσου ἀφέντη παιδί!, τοῦ λέει ὁ Μπουτάπα. Κάνε τὸ σταυρό σου νὰ μὴ σὲ χωνέψῃ ὥσπου νὰ ρίξουν καὶ μένα. Θὰ ταράξω στὶς σφαλίδες τὸ στομάχι του καὶ θὰ μᾶς βγάλῃ πάλι ζωντανούς!

Ὁ Ταμπὸρ προσπαθεῖ νὰ βρῇ ἓναν τρόπο γιὰ νὰ ἀντι-

δράση. Ἀλλά, γιὰ κακὴ του τύχη κάποιος τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι καὶ μισοχάνει τὶς αἰσθήσεις του. Νοιώθει τώρα νὰ τοῦ κόβουν τὰ δεσμά, νὰ τὸν σηκώνουν στὰ χέρια καί, νὰ τὸν πετοῦν μέσα στὸ ἀνοιχτὸ καὶ πελώριο στόμα τοῦ θηρίου!

— Ταμπόρ!, ξεφωνίζει μεσπαραγμὸ ἢ Γιαράμπα.

— Τί ἔπαθες ἀφέντη κορίτσι; διαμαρτύρεται ὁ Τισουλός. Ἄν θέλῃς νὰ τὸν συναντήσης πάρε καὶ σὺ μιὰ βουτιά στὴν κοιλιὰ τοῦ θηρίου.

Πνιγμένοι βρυχηθμοὶ τὸν κάνουν νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ γουρλώσῃ τὰ μάτια του. Ἐπειτα κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ συνεχίζει:

— Τώρα ποὺ δὲν ἔχω τὴ μπιστόλα μου, κάνεις τὸν παλληκαρᾶς παιλιοθεριό. Ἄς εἶχα τὴν πρώτη μου κεφαλα, τουλάχιστον, καὶ τὰ λέγαμε...

Ὁ Ταμπόρ ἀνακτάει τὶς αἰσθήσεις του τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ σῶμα του πέφτει στὸ στομάχι τοῦ θηρίου. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενῃ στιγμὴ σηκώνεται ὄρθιος, μὲ τὶς αἰσθήσεις του σὲ ἐπιφυλακὴ. Τὸ ἔξυπνο καὶ ἡρώϊκὸ Ἑλληνόπουλο, κατὰλαβε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πὼς τὸ πελώριο καὶ μαῦρο αὐτὸ θηρίο ἦταν ψεύτικο. Τὸ εἶχαν κατασκευάσει οἱ ἄγριοι ἀπὸ ξύλο, τὸ ἔβαψαν ἀπὲξω μὲ μαῦρο χρώμα καί, μέσα στὴν κούφια κοιλιὰ του, εἶχαν ρίξει ἓνα λιοντάρι, ἓναν πάνθηρα καὶ μιὰ τίγρι! Τὰ τρία αὐτὰ αἱμοδόρα θηρία ἔμεναν σὲ χωριστὰ διαμερίσματα γιὰ νὰ

μὴν τρώγονται μεταξύ τους. Σ' ὁποιο ἀπὸ αὐτὰ τὰ διαμερίσματα εἶχε τὴν τύχη νὰ πέσῃ κανεὶς, δὲν ἔβγαινε ποτέ του ζωντανὸς ἔξω!

Μὰ ὁ Ταμπόρ, ὁ ἀνίκητος βασιλιάστῃς ζούγκλας, δὲν εἶναι εὐκόλο θῦμα, οὔτε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ οὔτε καὶ γιὰ τὰ θηρία. Ἔρει πολλὰ μυστικὰ ποὺ λίγοι τὰ ξέρουν. Ἔτσι καὶ τώρα, εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴ μάχη. Βλέπει πὼς ἡ τύχη τὸν ἔρριξε στὸ κλουβὶ τοῦ πάνθηρος. Τὸ τρομερὸ θηρίο—τὸ πιὸ τρομερὸ ἀπ' ὅλα τὰ θηρία τῆς ζούγκλας— βλέπει τὸ θῦμα του, συσπειρώνεται σὲ μιὰ γωνιά καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ὀρμήσῃ.

Μέσα στὸ μισοσκοτάδο ὁ Ταμπόρ παρακολουθεῖ ἄγριονα καὶ τὴν παραμικρότερη κίνησί του. Κι' ὅταν ἐκεῖνο σὲ μιὰ στιγμὴ τεντώνει τὸ λασπιδένιο κορμί του καὶ σαλτάρει, τὸ ψύχραιμο παιδί κάνει μιὰ ἀπότομη βουτιά πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἀμέσως στρέφει τὸ κορμί του, ἀρπάζει τὸν πάνθηρα ἀπὸ τὸ ἓνα πιασινὸ του πόδι, σηκώνεται μὲ μιᾶς ὄρθιος καὶ ἀρχίζει νὰ χτυπάῃ τὸ τρομερὸ θηρίο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ.

Τὸ κεφάλι τοῦ πάνθηρα χτυπάει πάνω στὶς σανίδες καὶ τὸ θηρίο οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ ἀπὸ τὴ λύσσα του. Ξαφνικά, μ' ἓνα τίναγμα τοῦ κορμιοῦ του ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ταμπόρ καὶ λουφάζει σὲ μιὰ γωνιά, ἔτοιμο νὰ

όριμήση πάλι. Τὸ Ἑλληνόπουλο μένει πάλι μὲ τὶς αἰσθήσεις του σὲ ἐπιφυλακὴ. Βλέπει τὸ θηρίο νὰ ἐτοιμάζεται νὰ ὀριμήση καί... ξαφνικά, συμβαίνει κάτι τὸ καταπληκτικό. Ἐνῶ ὁ πάνθηρας βρίσκεται στὸν αἶρα, συγκρούεται μὲ τὸ σῶμα τοῦ Μπουτάτα πού τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸν πέταξαν οἱ ἄγριοι μέσα στὸ στόμα τοῦ ψεύτικου θηρίου. Θηρίο καὶ ἄνθρωπος παίρνουν μιὰ τούμπα καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀράπη βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸν πάνθηρα.

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΘΕΟΣ

ΤΑ ΝΥΧΙΑ τοῦ θηρίου μπηγόνται στὰ πόδια τοῦ ἀράπη καὶ ὁ Τσουλούφης βάζει τὶς φωνές:

— Πῶ... πῶ στομάχι πού τὸ ἔχει τὸ ἀφιλότιμο! Ἀγκάθια ἔχει φάει τὸ θεριὸ ἢ βελόνες καὶ μοῦ τρυπήσανε τὰ πόδια;

Ὁ πάνθηρας καταφέρνει πάλι νὰ ξεγλιστρήσῃ μὰ ὁ Ταμπὸρ πού παραιμονεύει ἄγρυπνά, ρίχνεται πάνω του καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸ θηρίο οὐρλιάζει πνιχτὰ καὶ ζητάει νὰ σπαιράξῃ τὸν ἄνθρωπο πού τὸ πνίγει, μὲ τὰ νύχια του. Ὁ ἀράπης πού δὲν συνήθισε ἀκόμη τὸ μισοσκοτάδο, ἀκούει τὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ πάνθηρα καὶ παραξενεύεται:

— Μπᾶ σὲ καλὸ σου, καὶ πάνθηρες ἔχεις φάει βρὲ θηρίο; Τί στομάχι εἶναι αὐτὸ πού χωνεύει τόσα πράγματα;

Τώρα θὰ σοῦ δείξω ὅμως ἔγω·

Καὶ στὰ τυφλά, ἀπλώνει τὰ χέρια του, συναντᾷ τὸ λαιμὸ τοῦ Ταμπὸρ καὶ τὸν σφίγγει μὲ ὅλη του τὴ δύναμι.

— Ζήτω, φωνάζει. Ἐπιασὰ τὸ στομάχι τοῦ θηριοῦ ἀπὸ τὸ λαιμό.

Ὁ Ταμπὸρ, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ θανάσιμο σφίξιμο τοῦ χαζοῦ ἀράπη, σηκώνει τὸν πάνθηρα καὶ τὸν χτυπάει μὲ δύναμι στὴν κεφαλα του.

— ὦχ, πᾶει τὸ τσουλουφάκι μου, τσαλακώθηκε!, φωνάζει ὁ Μπουτάτα καὶ ἀφήνει ἐλεύθερο τὰ λαιμὸ τοῦ Ταμπὸρ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀφήνει καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο τὸ λαιμὸ τοῦ νεκροῦ πιά πάνθηρα.

— Μπουτάτα, φωνάζει στὸν χαζὸ φίλο του, μὲ βλέπεις;

— Μπᾶ!, ἀπορεῖ ἐκεῖνος, ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ συντρόφου του. Ἀκόμα δὲν σὲ χῶνεψε τὸ θεριὸ ἀφέντη;

Ὁ Ταμπὸρ τοῦ πιάνει τὸ χέρι καὶ τὸν τραβάει. Μπροστά του, πρὸς τὸ στόμα τοῦ ψεύτικου θηριοῦ εἶναι τὸ κλουβὶ μὲ τὸ λιοντάρι. Οἱ μαῦροι τοὺς εἶχαν πετάξει μὲ δύναμι καὶ βρέθηκαν στὸ δεύτερο κλουβὶ πού εἶχε τὸν πάνθηρα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ συλλογίζεται μὲ ποιὸν τρόπο θὰ καταφέρουν νὰ ἐξουδετερώσουν τὸ λιοντάρι γιὰ νὰ βγούν στὸ στόμα τοῦ ξύλινου θηρίου καί, τὸ γόνιμο μυαλό του, βρίσκει ἀμέσως τὴ λύσι. Ἀρπάζει τὸν νεκρὸ πάνθηρα καὶ τὸν πετάει σὲ μιὰ γωνιά τοῦ κλουβιοῦ

πού βρίσκεται τὸ λιοντάρι. Ἐκεῖνο καθὼς εἶναι πεινασμένον ρίχνεται ἐπάνω του καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ καταβροχθίζει.

Εὐκίνητος, σὰν αἴλουρος ὁ Ταιμπὸρ σκαρφαλώνει στὰ ξύλα τοῦ κλουβιοῦ, πηδάει μέσα καὶ ἐνῶ τὸν ἀκολουθεῖ ὁ ἀράπης, σὲ λίγο βγαίνει ἀπὸ τὸ κλουβὶ χωρὶς νὰ τὸν πάρῃ εἰδησι τὸ λιοντάρι καὶ ἐμφανίζεται στὸ στόμα τοῦ μαύρου θηρίου. Μὲ ἓνα πήδημα βρίσκειται κάτω. Πίσω του πηδάει κι' ὁ ἀράπης.

— Τί μᾶς κυττάζετε; λέει ὁ τελευταῖος στοὺς κατὰπληκτοὺς μαύρους πού τὰ ἔχουν κυριολεκτικὰ χαμένα, βλέποντάς τους. Δὲν μπόρεσε νὰ μὲ χωνέψῃ τὸ στομάχι τοῦ θηρίου σας καὶ μὲ ἔβγαλε πάλι ἔξω!

— Γκάντα — Μαροῦ, Γκάντα — Μαροῦ!, ἀκούγεται μιὰ

Ἐνα βέλος καρφώνεται στὴν πλάτη τῆς μικρῆς Χάντα.

φωνὴ ἀπ' ὅλα τὰ στόματα πού σημαίνει «ὁ μεγάλος θεός». Οἱ μαύροι περνοῦν τὸ Μπουτάτα γιὰ θεό, ἐπειδὴ κατὰφερε νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν κοιλία τοῦ θηρίου!

— Γκάντα — Μαροῦ!, κορ δώνεται καὶ ὁ Τσουλούφης ἐνῶ ἡ Γιαράμπα κλαίγοντας ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς τρέχει νὰ ἀγκαλιάσῃ τὸν Ταιμπὸρ. Οἱ μαύροι τῆς εἶχαν λύσει τὰ χέρια καὶ ἦταν ἔτοιμοι νὰ τὴν ρίξουν καὶ αὐτὴ στὸ στόμα τοῦ Μαύρου Ὀλέθρου.

Ὁ Ταιμπὸρ τῆς χαϊδεύει μὲ τρυφερότητα τὰ μαλλιά καὶ τῆς διηγεῖται πῶς κατῴρθωσε νὰ γλυτώσῃ, ἐνῶ ὁ Μπουτάτα δίπλα του, νευριάζει καὶ λέει δυνατὰ:

— Γκάντα — Μαροῦ βρὲ χαῦθάνια! Σκύψτε νὰ μὲ προσκυνήσετε πρὶν σὰς ταράξω στὶς σφαιλιάρες!

Μὲ μιᾶς, ὅλοι οἱ μαύροι γονατίζουν καὶ τὸν προσκυνᾶνε σὰν θεό τους.

— Ἔτσι μπράβο, ντέ! περηφανεύεται ὁ Μπουτάτα. Ὅταν ἤμουναι νᾶνος δὲν μὲ ὑπολόγιζε κανένας. Τώρα πού με γάιλωσα ἔγιναι θεός.

— Μπουτάτα, τοῦ λέει ὁ Ταιμπὸρ.

— Ἀφέντη!, τὸν διακόπτει ἔξω φρενῶν ὁ ἀράπης, σκύψε καὶ προσκύνησέ με γιατί εἶμαι θεός!

Ὁ χαζοτσουλούφης πιστεύει πραγματικὰ πῶς ἔγινε θεός καὶ ἔχει τὴν ἀξίωσι νὰ τὸν προσκυνᾷ ὅλος ὁ κόσμος. Παίρνει τὴ μπιστόλα του, φορᾷ ἓνα κολλιὲ ἀπὸ κόκκα-

λα τίγρης στο λαιμό του χαϊδεύει το τσουλούφι του και διατάζει πάλι τον Ταμπόρ:

— Προσκύνησέ με σου λέω γιατί θα ρίξω φωτιά και θα σε κάψω!

Ο Ταμπόρ λυσσάει από το κακό του αλλά δεν είναι ώρα τώρα για να βάλει μυαλό στον άραπη.

— Γκάντα — Μαρού, του λέει, σε προσκυνώ. Ρώτησε όμως τους μαύρους που είναι ο λάκκος των φιδιών.

Ο Μπουτάτα γυρίζει προς το μέρος τους και τους ρωτάει:

— Ποῦ είναι ο λάκκος των φιδιών; Όποιος τον ξέρει να σηκώσει το χέρι του.

Ο Ταμπόρ περιμένει με αγωνία την απάντησή τους. Δεν ξαχνάει ούτε στιγμή πώς γι' αυτό το σκοπό ξεκίνησε από τη σπηλιά του. Να φθάσει στο λάκκο των φιδιών και να βρή ζωντανή ή νεκρή τη Ζολάν.

Περιμένει αλλά δεν ακούει ούτε ψίθυρο. Οί μαύροι κυττάζουν τον Μπουτάτα αμίλητοι, και στα μάτια τους καθρεφτίζεται ένας απέραντος τρόμος.

— Αν δεν μου πείτε ποῦ είναι ο λάκκος των φιδιών θα ρίξω κεραυνούς να σας κάψω, τους λέει.

Ξαφνικά, οί μαύροι ούρλιάζουν πανικόβλητοι και τὸ βάζουν στα πόδια! Προτιμούν να φύγουν παρά να φανεώσουν το μέρος που βρίσκεται ο λάκκος με τὰ φίδια.

— Μπᾶ σε καλό τους!, ἀγανακτεῖ ὁ ἀράπης, τί πράθα-νε και έγιναν καπνός;

Ο Μπουτάτα ζητάει να ξεριζώσει το τσουλούφι από τη θλίψι του.

Ο Ταμπόρ αναστενάζει και κουνάει το κεφάλι του με θλίψι. Καταιβαίνει πώς οί μαύροι δεν πρόκειται να μιλήσουν εύκολα γιατί ο λάκκος των φιδιών, τους προξενεί ποιός ξέρει για ποιόν λόγο, μεγάλο φόβο.

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

ΕΙΝΑΙ βυθισμένος σε μαύρες σκέψεις και δεν ξέρει τί να κάνει και ποιό δρόμο να τραβήξει όταν, μέσα από τὰ πυκνά χορτάρια και τούς θάμνους προβάλλει ή λεπτή σιλουέττα ενός μικρού μαύρου κοριτσιού. Βαδίζει διστακτικά προς το μέρος τους και ύστερα γονατίζει μπροστά στα πόδια του Ταμπόρ

καὶ τοῦ τὰ φιλεῖ.

— Λευκὲ θεέ, τοῦ λέει, ἐγὼ δείξω λάκκο μὲ φίδια. Ἄμα μάθη φυλὴ μου σκοτώσῃ ἐμένα.

Ὁ Ταιμπὸρ διαβάζει τόση ἀφοσίωσι στὰ μαύρα παιδικὰ τῆς μάτια πὺ νοιώθει ἓνα ῥίγος συγκινήσεως νὰ διαπερνᾷ τὸ κορμὶ του. Σκέφτεται πῶς, πολλοὶ μαῦροι, καὶ ἀπὸ τὶς πιὸ ἄγριες φυλές ἀκόμα, ἔχουν λεπτὴ ψυχὴ καὶ εὐγενικὰ αἰσθήματα.

— Πῶς σὲ λένε; τὴ ρωτᾷ.

— Χάντα, ἀποκρίνεται ἡ μαῦρη.

Ὁ Τσουλούφης τὴν πλησιάζει καὶ τῆς δίνει τὸ χέρι:

— Χρόνια πολὺ, τῆς λέει, νὰ χαίρεσαι τὸ ὄνομά σου.

— Γιατί φοβοῦνται εἰ δικοί σου νὰ μᾶς ποῦν ποῦ βρίσκεται ὁ λάκκος τῶν φιδιῶν; τὴ ρωτᾷ ὁ Ταιμπὸρ.

Τὰ μάτια τῆς μικρῆς Χάντα γεμίζουν τρόμο.

— Λάκκος, βαθειά, ἀπαντᾷ. Πολλὰ φίδια, τέρατα, κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ. Ἐκεῖ πάνε νεκροί.

Ὁ Ταιμπὸρ καταλαβαίνει τώρα. Ἡ φυλὴ τῶν Μπούα πιστεύει πῶς ὁ μεγάλος αὐτὸς λάκκος μὲ τὰ φίδια εἶναι ὁ Ἄδης.

— Μπορεῖς νὰ μᾶς ὁδηγήσης, Χάντα; τὴ ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο. Ὑπόσχομαι νὰ σὲ βοηθήσω ὥστε νὰ μὴ σὲ ἐκδικηθοῦν οἱ δικοί σου ποῦ πρόσδωσες τὸ μυστικόν τους. Θὰ σὲ πάρω μαζί μου, στὴ σπηλιά που μένοῦμε ὅλοι μας.

Τὰ μάτια τῆς μικρῆς λάμ-

πουν ἀπὸ χαρὰ καὶ ξεκινᾷ πρώτη νὰ τοὺς δείξῃ τὸ δρόμο. Ἐκείνη τῇ στιγμῇ κάνει τὴν ἐμφάνισί της καὶ ἡ Τσίτα. Κρατᾷ στὸ χεράκι της ἓνα μικρὸ ἄγριο πεπόνι καὶ τὸ δίνει στὸ Μπουτάτα, ἐνῶ σκαρφιάλωνει μὲ γρυλλίσματα χαράς στὸν ὦμο του. Τὸ ἔξυπνο ζῶο χαίρεται ποῦ τὸν βρίσκει πάλι ζωντανό καὶ ἀρχίζει νὰ παίζει μὲ τὸ τσουλούφι του.

Βαδίζουν κάπου μισὴ ὥρα, μὲ δύσκολη πορεία μέσα ἀπὸ τὴν πυκνὴ, τὴν ἀδιαπέραστη σχεδὸν ζούγκλα. Ἄν δὲν ὑπῆρχε ἡ μικρὴ Χάντα νὰ ξέρῃ τὰ μονοπάτια, τὴ διαδρομὴ αὐτὴ δὲν θὰ τὴν ἔκαναν οὔτε σὲ μιὰ μέρα. Σ' ἓνα σημεῖο τὰ δέντρα ἀρχίζουν νὰ ἀραιώνουν καί, στὰ μάτια τοῦ Ταιμπὸρ καὶ τῶν συντρόφων του παρουσιάζεται ἓνα σπάνιο καὶ ἀπίστευτο θέαμα. Πέρα ἀπὸ τὰ δέντρα ὑπάρχει ἓνας βαθὺς λάκκος ποῦ ὁ βυθὸς του ἀπέχει περίπου πενήντα μέτρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καὶ μοιάζει μὲ μιὰ μικρὴ κοιλιάδα ποῦ γύρω της ὑψώνονται ἀπόταμοι καὶ κοφτεροὶ βράχοι. Πλησιάζοντας κοντὰ τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ σκύβοντας, νοιώθει νὰ τὸν κυριεύῃ ἴλιγγος. Εἶναι ἀδύνατο νὰ κατέβῃ κανεὶς ἐκεῖ κάτω. Μά, ἂν ἀπὸ θαῦμα συνέβαινε νὰ βρεθῇ κανεὶς στὸ βυθὸ τοῦ λάκκου, ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ ἀνεβῇ στὴν ἐπιφάνεια.

Κάνοντας αὐτὲς τὶς σκέψεις νοιώθει μιὰν ἀπέραντη θλίψη νὰ τὸν κυριεύῃ. Ἦταν ἀδύνα-

το νὰ βρίσκεται μέσα σ' αὐ-
τὸ τὸ λάκκο ἢ Ζολὰν ζωντα-
νὴ... Μόνο τὸ πτώμα της θὰ
βρισκόταν σὲ καιμικὰ γωνία,
οἰκτρὰ παραιμορφωμένο. Ποιὸς
ξέρει μὲ ποιὸν τρόπο ἔπεσε
ἐκεῖ κάτω. Τὴν ἔσπρωξε κα-
νεὶς ἢ αὐτοκτόνησε ἀπὸ τὴ με-
γάλη της θλίψι βλέποντας τὸν
θετὸ της πατέρα, τὸν Ταρ-
ζὰν, νεκρό;

— Γιαράμπα, ψιθυρίζει μὲ
βουρκωμένα μάτια ἀπὸ τὸν βα-
θὺ πόνον, πρέπει νὰ κατέβουμε
ὅπωςδήποτε ἐκεῖ κάτω γιὰ νὰ
βροῦμε τὰ κόκκαλα τῆς Ζο-
λάν.

Ἡ Γιαράμπα κουνάει κατα-
φατικὰ τὸ κεφάλι της καὶ
σκουπίζει κλεφτὰ ἓνα δάκρυ.

Ὁ Μπουτάτα πού τοὺς βλέ-
πει νὰ κλαῖνε, τοὺς κοροϊ-
δεύει:

— Τί σᾶς ἐπίασε ἀφέντες;
Φοβάστε νὰ κατεβῆτε καὶ σᾶς
ἐπίασαν τὰ κλάματα; Γιὰ μέ-
να εἶναι παιχνιδάκι αὐτὸς ὁ
κατήφορος. Μὲ μιὰ βουτιά θὰ
βρεθῶ στὸν πάτο του. Τόσο
δύσκολο τὸ βρίσκετε λοιπόν;
Μπᾶ σὲ καλὸ σας, δὲν σᾶς ἤ-
ξερα τόσο φοβιτσιάρηδες!

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΧΑΝΤΑ

ΕΚΕΙΝΗ τὴ στιγμή, ἀπὸ
τὸ βυθὸ τοῦ μεγάλου λάκ-
κου, πού δὲν μποροῦν
νὰ τὸν διακρίνουν καλὰ οἱ φί-
λοι μίαις, γιατί εἶναι μισοσκο-
τεινός, ἀκούγονται ὑπόκωφα
μουγγρητά.

— Σεισμός!, λέει ὁ Μπου-
τάτα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ
βάλει στὰ πόδια γιατί τοὺς

φοβάται πολὺ τοὺς σεισμούς.

Ὁ Ταμπὸρ κυττάζει ἐρωτη-
ματικὰ τὴ μικρὴ μαύρη.

— Τί εἶναι αὐτὰ τὰ μουγ-
γητά, Χάντα; τὴ ρωτᾷ.

— Τέρατα τρῶνε ψυχές, ἀ-
παντάει ἡ μικρὴ καὶ τρέμει
ἀπὸ τὸ φόβο της.

Ὁ Μπουτάτα καθησυχάζει.

— Ἄμ' τότε δὲν φοβάμαι,
κάνει. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ψυχὴ
γιὰ νὰ μὲ φάνε τὰ τέρατα.

— Μὲ ποιὸν τρόπο θὰ κα-
τέβω κάτω; τὴν ξαναρωτᾷ
τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ἡ Χάντα κουνάει τὸ κεφά-
λι της:

— Κανεὶς, ποτὲ κατέβη-
κε!, τοῦ ἀπαντάει. Μόνο ψυ-
χές...

— Μπᾶ σὲ καλὸ σου, ψεύ-
τρα!, τὴ διακόπτει ὁ ἀράπης.
Καὶ οἱ ψυχές ἀπὸ τοῦ κατε-
βαίνουν;

— Ἀπὸ ποτάμι, ἀπαντάει
ἡρεμα ἡ Χάντα. Ρίχνουμε πε-
θαμένο ποτάμι καὶ φτάνει κά-
τω.

Ὁ Ταμπὸρ ἀκούει τὴν ἀπάν-
τησί της χωρὶς νὰ δώσῃ προ-
σοχή. Ξαφνικὰ ἀνασκιρτάει καὶ
γυρίζει πρὸς τὸ μέρος της.

— Ποῦ ρίχνετε τοὺς πεθαμέ-
νους, Χάντα; τὴ ρωτᾷ. Σὲ
ποιο σημεῖο τοῦ ποταμοῦ; Εἶ-
ναι μακριὰ ἀπὸ δῶ;

— Ὁχι, λέει ἡ μικρὴ μαύ-
ρη καὶ δείχνει μὲ τὸ χέρι της
πρὸς μιὰ κατεύθυνσι τοῦ πο-
ταμοῦ πού δὲν ἀπέχει οὔτε
πεντακόσια μέτρα ἀπὸ τὸ μέ-
ρος πού βρίσκονται.

— Πᾶμε, Χάντα νὰ μοῦ δεί-
ξης ἀπὸ κοντά, τῆς λέει ὁ Τα-
μπὸρ. Ἐλάτε καὶ σεῖς, γυρ-

νάει και λέει στη Γιαράμπα και στο Μπουτάτα.

Ο Τσουλούφης διαμαρτύρεται:

— Ωχ, αδερφέ, τὰ ποτάμια και τὶς ψυχὲς θὰ κυνηγάμε τώρα;

Ἡ μαῖμού που ἔχει βρῆ ώραία θέσι στὸ σβέρκο του τοῦ τραβάει τὸ τσουλούφι και στριγγλίζει σὰ νὰ συμφωνῇ και κείνη μὲ τὰ λόγια τοῦ ἀφεντικοῦ της.

Πενήντα μέτρα ἀπέχουν ἀπὸ τὴν πυκνοφυτεμένη ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ ὅταν ἡ Χάντα, καθὼς προχωρεῖ δίπλα ἀπὸ τὸν Ταιμπόρ, ἀφήνει νὰ τῆς ξεφύγῃ ἓνα πνιγμένο βογγητό, τρεκλίζει σὰν μεθυσμένη και πέφτει κάτω! Ὁ Ταιμπόρ δὲν προλαβαίνει νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Καθὼς σκύβει ὁμῶς νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ σηκωθῇ, γιατί εἶχε τὴν ἐντύπω

Ο Ταιμπόρ σκύβει και φιλεῖ στὸ μέτωπο τῆ νεκρῇ

Ἐτοιμάζεται νὰ πέσῃ μέσα στὴ ρουφήχτρα τοῦ ποταμοῦ.

σι πὼς γλύστηρε και ἔπεσε, βλέπει ἓνα βέλος καρφωμένο στὸ κορμί της!

Τὸ τραβάει μὲ δύναμι ἀπὸ τὴν ἄκρη του ἡ ἐνῶ τὸ μαῦρο κορίτσι ξεφιλνίζει ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς πόνους, γυρίζει τὸ μάτι του ὀλόγυρα. Πίσω ἀπὸ μιὰ συστάδα δέντρων, βλέπει κάποιον ἰθαγενῇ νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ ἀπομυακρυνθῇ. Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀποκρουστικὰ βαμμένο και ἀπὸ αὐτό, ὁ Ταιμπόρ καταλαβαίνει πὼς ἀνήκει στὴ φυλὴ τῶν Μπούα που ἀνήκει και ἡ Χάντα.

— Τὴ σκότωσε ἐπειδὴ πρόδωσε τὸν ὄρκο τῆς φυλῆς της και μᾶς ὠδήγησε στὸ λάκκο τῶν φιδιῶν! σκέφτεται και ἡ ψυχὴ του πλημμυρίζει ἀπὸ ἀγανάκτησι.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀποφασίζει νὰ κυνηγήσῃ τὸ δολοφόνο μὰ

γρήγορα μετανοιώνει. Σκύβει κιάτω γονατίζει και γυρίζει το κορίτσι της μικρής πληγωμένης.

— Θεέ μου!, κάνει η Γιαράμπα, μου φαίνεται πώς την χτύπησαν άσχημα.

Το πρόσωπο της Χάντα είναι ωχρο και θυμίζει πρόσωπο νεκρού.

— Γρήγορα τὰ βοτάνια σου!, λέει ο Ταιμπόρ. Βάλε στην πληγή της το βοτάνι που σταματάει την αίμορρα γία.

Ο Μπουτάτα γονατίζει κι αυτός πάνω από το τραυματισμένο κορίτσι και δεν νοιώθει καθόλου διάθεσι για άστεία αυτή τη φορά. Γουρλώνει μόνο τα μάτια του και χαϊδεύει νευρικά το τσουλούφι του.

Το βοτάνι της Γιαράμπα σταμάτησε το αίμα μὰ το δυ

Το υπόγειο ποτάμι τους οδηγεί στα έγκατα της γής.

Βλέπουν δυο τέρατα νὰ παλεύουν με μανία.

στυχισμένο κορίτσι δεν αισθάνεται καθόλου καλά.

— Λευκέ θεέ, ψιθυρίζει στον Ταιμπόρ, πεθαίνω για σένα... Δεν έπρεπε πώ μυστικό, θεοί μου τιμωρήσανε έμένα έγώ έσένα... έγώ...

Μπερδεύει τὰ λόγια της. Ένα κύμα αίματος βγαίνει από τα ώχρά της χείλη. Ο Ταιμπόρ, βαθειά συγκινημένος την παίρνει στην άγκαλιά του και της χαϊδεύει το μέτωπο. Η Γιαράμπα συγκρατεί και αυτή με κόπο τὰ δάκρυά της ενώ ο χαζός Μπουτάτα, που ώστόσο έχει λεπτή και παιδική ψυχή, κλαίει άπαρηγόρητα με λυγμούς. Έπειδή όμως ντρέπεται που κλαίει, κάνει τάχα πώς γελάει και λέει άνάμεσαι στους λυγμούς του :

— Φύγε από τὸ λαιμό μου Τσίτα γιατί με γαργαλάς καὶ με κόνεις καὶ γελάω.

— Λευκέ... θεέ..., ψιθυρίζει πάλι ἡ Χάντα καὶ τοῦ σφίγγει τὸ χέρι με τὰ δυὸ τὰ τρυφερὰ χεράκια της, ἐγὼ καλὸ ἐσένα ἤθελα κόνει γιατί ἐσύ καλό. Ἐγὼ ἀγαπῶ...

Ἐνας σπασμὸς συγκλονίζει τὸ κορμί της, καινούργιο κύμα αἵματος βάφει τὰ χεῖλη της, ἀνοίγει γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια της, προσπαθεῖ νὰ χαιμογελάσῃ στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν κρατᾷ στὴν ἀγκυλιά του καὶ ἀφήνοντας ἕναν ἐλαφρὸ ἀναστεναγμὸ σβήνει γιὰ πάντα ἡ ζωούλα της...

Ὁ Ταιμπὸρ σκύβει, φιλεῖ τὸ μέτωπό της, τὴν ἀποθέτει ἀπαλὰ πῶς στὸ χῶμα, κάνει τὸ σταυρό του καὶ σκουπίζει δυὸ δάκρυα ποὺ κυλοῦν στὰ μάγουλά του. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ Γιαράμπα. Μόνο ὁ Μπουτάτα δὲν πλησιάζει τὴ νεκρή. Ἐχει πέσει καπαγῆς καὶ προσπαθεῖ νὰ ξεριζώσῃ τὸ πσουλούφι τοῦ ἀπὸ τὴ μεγάλη θλίψι. Ἡ Τσίτα, βλέποντάς τον νὰ τὸ τραβάει, πιάνει καὶ αὐτὴ τὴν ἄκρη του καὶ τὸ τραβάει με ὅλη της τὴ δύναμι.

— Πέθανε γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ψιθυρίζει ἡ Γιαράμπα.

— Ὁ Θεὸς ἄς ἀναπαύσῃ τὴν ἡρωϊκὴ ψυχὴ της, λέει ὁ Ταιμπὸρ. Γιαράμπα βοήθησέ με νὰ τὴν πᾶμε ὡς τὸ ποτάμι. Φαίνεται πὼς ἡ φυλὴ της συνηθίζει νὰ πετάει τοὺς νεκροὺς της στὸ ποτάμι.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΔΗ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ, στὸ σημεῖο ποὺ φθάνουν, χωρίζεται στὰ δυό. Ἐνας θεόρατος βράχος ποὺ βρίσκεται στὴ μέση στέλνει τὰ μισὰ νερὰ ἀριστερὰ καὶ τὰ μισὰ δεξιὰ. Πιο κάτω τὰ νερὰ ἐνώνονται πάλι καὶ κυλοῦν στὴν ἴδια κοίτη. Στὸ σημεῖο ὅμως ποὺ χωρίζουν, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ χτυποῦν στὴ ρίζα τοῦ βράχου, τὸ παρατηρητικὸ βλέμμα τοῦ Ταμπὸρ διακρίνει κάτι ποὺ τοῦ προξενεῖ ἐντύπωσι. Βλέπει τὰ νερὰ νὰ κοχλάζουν καὶ νὰ στριφογυρίζουν σὲ ἕνα σημεῖο.

— Ἐκεῖ ρίχνουν τοὺς νεκροὺς, λέει στὴ Γιαράμπα. Στοιχηματίζω πὼς στὸ σημεῖο αὐτὸ ὑπάρχει μιὰ ρουφήχτρα, μιὰ τρύπα δηλαδὴ στὴν ὁποία ὀρμοῦν τὰ νερὰ καὶ ἡ ὁποία συγκοινωνεῖ με τὸ λάκκο τῶν φιδιῶν. Τὰ λόγια τῆς δυστυχισμένης Χάντα, πὼς οἱ ψυχὲς τῶν νεκρῶν φθάνουν μονάχα στὸ λάκκο τῶν φιδιῶν, σημαίνουν πὼς οἱ νεκροὶ ποὺ τοὺς ρίχνουν σ' αὐτὴ τὴ ρουφήχτρα φθάνουν ἐκεῖ κάτω.

Καὶ γιὰ νὰ πεισθῇ καλύτερα, παίρνει ἕνα μεγάλο ξύλο καὶ τὸ πετάει πῶς στὴ ρουφήχτρα. Τὸ ξύλο αἰμέσως χάνεται. Περιμένουν πέντε λεπτὰ μήπως βγῇ στὴν ἐπιφάνεια μὰ ἐκεῖνο δὲν λέει νὰ παρουσιαστῇ.

— Τώρα εἶμαι βέβαιος!, λέει ὁ Ταιμπὸρ καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ χαρὰ. Αὐτὴ ἡ ρουφήχτρα θὰ μᾶς ὁδηγή

ση στο λάκκο τῶν φιδιῶν.

Ἡ Γιαράμπα τὸν κυττάζει συνωφρυωμένη.

— Εἶσαι μὲ τὰ καλὰ σου; τοῦ λέει. Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο! Ὅποιος πέσει ἐκεῖ μέσα θὰ πνιγῇ μέσα σ' ἓνα λεπτό.

— Θὰ δοκιμᾶσω, τῆς ἀπαντάει ἀποφασισμένος. Ἴσως τὰ νερὰ ποὺ πέφτουν νὰ ἀκολουθοῦν μιὰ ἡρεμὴ πορεία.

Χωρὶς καθυστέρησι καὶ παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῆς Γιαράμπα, παίρνει μερικὰ χορτόσχοινα καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Μπουτάτα δένει τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο καὶ ἐτοιμάζει ἔτσι ἓνα εἶδος σχοινιοῦ. Τὸ φορτώνεται στὴν πλάτη του καὶ παίρνει μιὰ βουτιά στοὺς ποτάμι. Μὲ γρήγορες ἀπλωτὲς φθάνει ὡς τὸ μεγάλο βράχο. Σκαρφαλώνει πάνω του, δένει γερὰ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ χορτόσχοινου καὶ τὸ ὑπόλοιπο τὸ ρίχνει πάνω στὴ ρουφήχτρα ποὺ βιάζεται νὰ τὸ καταπιῇ. Κάνει τότε τὸ σταυρό του, ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ σχοινὶ γερὰ καί... σὲ λίγο ἡ ρουφήχτρα τὸν στροβιλίζει σὰν καρυδότσουφλο στὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς.

Νοιώθει τὸ κορί του νὰ χοροπηδάει σὰν τρελλὸ μὰ δὲν ἐγκαταλείπει τὸ σκοινί. Ἐχει κλείσει τὰ μάτια καὶ κρατᾷ τὴν ἀνάσα του. Ὁ μέγας τοῦ φόβος εἶναι μὴπως χτυπήσει σὲ κανένα βράχο μὰ εὐτυχῶς, δὲν συμβαίνει τίποτε τέτοιο.

Ξαφνικά, νοιώθει τὸ κορί του νὰ παρυσύρεται πιὸ ὀμαλὰ καὶ τὸ κεφάλι του βγαίνει στὴν ἐπιφάνεια. Αὐτὸ τὸν γε-

μίζει χαρά. Μ' ὅλο ποὺ ἐδῶ κιάτω, στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, κυριαρχεῖ τὸ σκοτάδι, καταλαβαίνει πῶς τὸ νερὸ δὲν πέφτει κατακόρυφα στὸ λάκκο τῶν φιδιῶν ἀλλὰ κυλάει σ' ἓναν ὀμαλὸ κατήφορο.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴ, γυρίζει πρὸς τὰ πίσω. Ἐπιχειρεῖ τώρα νὰ ἀνέβῃ στοὺς ποτάμι. Τὸ νερὸ τὸν χτυπάει μὲ ὀρμὴ μὰ τὰ χέρια του δουλεύουν μὲ γρηγοράδα καὶ σὲ λίγο, ἔπειτα ἀπὸ μεγάλο κόπο, καταφέρνει νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴ ρουφήχτρα καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ στοὺς βράχο ποὺ ὑπάρχει στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ.

* * *

Τρεῖς κοριμὰ γλιστροῦν μισὴ ὥρα ἀργότερα μέσα στὴ ρουφήχτρα. Ὁ Ταμπόρ, ἀφοῦ ἔδωσε καὶ ἄλλα χορτόσχοινα γιὰ νὰ μεγαλώσῃ τὸ σχοινί, πέφτει πρῶτος ἐνῶ πίσω του ἀκολουθεῖ ἡ Γιαράμπα καὶ τελευταῖος ὁ Μπουτάτα. Στὸ λαίμιο τοῦ ἀράπη κρατιέται γερὰ ἡ Τσίτα ποὺ δὲν θέλησε νὰ ἀφήσῃ μονάχο τὸ ἀφεντικό τῆς.

— Μπα σὲ καλὸ μας, τί μᾶς ἔπιασε καὶ πάμε νὰ συναντήσουμε τὶς ψυχές; μωρμουρίζει ὁ ἀράπης καθὼς ἀρπάζεται στὸ σκοινὶ καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ πέσῃ. Στὸν Ἄδη δὲν εἶχα πάει ἀκόμα, θὰ πάω καὶ κεῖ. Κρατήσου γερὰ, Τσίτα μου καὶ ἀποχαιρέτα τὸν κόσμον γιὰτὶ ἂν μᾶς δῇ ἐκεῖ κάτω ὁ Βεελζεβούλης δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ ἐμέναι καὶ σένα νὰ ξαναἐβούμε στὸν ἀπάνω κόσμο...

Τὰ τρία κορμιά κατεβαίνουν με ἱλιγγιώδη ταχύτητα τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο καὶ σὲ λίγο βγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια ποὺ βρίσκεται κάτω στὴ γῆ, μέσα στοὺς πελώριους βράχους.

— Μὴν ἀφήνετε οὔτε στιγμή τὸ σκοινὶ καὶ ἀφήστε νὰ σᾶς παραισύρη τὸ ρεῦμα! διατάζει ὁ Ταμπὸρ ποὺ βρίσκεται μπροστά.

Τὸ ὑπόγειο ποτάμι τοὺς κατεβάξει ὅλο καὶ πιὸ βαθειά. Τὸ πυκνὸ καὶ ἀδιαπέραστο σκοτάδι δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ δοῦν τίποτε ὀλόγυρά τους. Ὁ Ταμπὸρ καὶ ἡ Γιαράμπα δὲν μιλοῦν. Ἡ ψυχὴ τους εἶναι γεμάτη δέος καὶ ἀγωνία. Μόνο ὁ ἀράπης γκρινιάζει κάπου—κάπου καὶ λέει στὴν Τσίτα:

— Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ πὼς πᾶμε γιὰ τὸν Ἄδη, Τσίτα;

Ὁ Ταμπὸρ σκύβει καὶ ἀρπάζει μιὰ πέτρα γιὰ ν' ἀμυνθῇ.

Ἄμα ἔχης κάνει κανένα ἀμάρτημα στὴ ζωὴ σου, ἐτοιμάσου νὰ μπῆς σὲ κανένα καζάνι μὲ πίσσα!

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

ΠΕΝΤΕ λεπτὰ διαρκεῖ τὸ ὑπόγειο καὶ μυστηριώδες ταξίδι τους. Ξαφνικά, τὸ ποτάμι ἀρχίζει νὰ φωτίζεται ἀπὸ θαμπὸ φῶς. Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα τὰ νερά του πέφτουν ἀπὸ ἓναν μικρὸ καταρράκτη σὲ μιὰ λίμνη. Εἶναι ἡ λίμνη ποὺ βρίσκεται στὸ βυθὸ τοῦ λάκκου τῶν φιδιών. Μαζὶ μὲ τὰ νερά πέφτουν καὶ οἱ τρεῖς ἥρωές μας στὴ λίμνη.

— Τέρμα!, κάνει ἐνθουσιασμένος ὁ Μπουτάτα.

Τὸ βλέμμα τους σηκώνεται ψηλὰ καὶ ἀντικρύζουν ἓνα μικρὸ κορμιάκι οὐρανοῦ. Καταλαβαίνουν πὼς βρίσκονται στὸν λάκκο τῶν φιδιών. Ἐδῶ ποὺ βρίσκεται καὶ ἡ Ζολὰν νεκρὴ, ὅπως τοὺς εἶπε ὁ μάγος Ζοχρόν.

— Ποῦ θὰ πᾶμε τώρα; ἀναρωτιέται ἡ Γιαράμπα.

— Θὰ περιμένουμε τὸν Βεελζεβούλη νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ τὸν καθένα στὸ καζάνι του, τῆς ἀπαντάει ὁ ἀδιόρθωτος Μπουτάτα.

Ξαφνικά, ἓνας τραμερὸς θόρυβος ποὺ θυμίζει βρυχηθμὸ λιονταριοῦ, γεμίζει τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ ἀντιβουεῖ ἀπὸ βράχο σὲ βράχο.

— Στὸν πάτο, Τσίτα! Ἔρχεται ὁ Βεελζεβούλης!, λέει ὁ

Μπουτάτα και παίρνει μιὰ βουτιά.

Έπειτα βγαίνει στην επιφάνεια και αρχίζει τις φοβέρες:

— “Ακουσε έδω έσύ που μουγγρίζεις!, φωνάζει. “Οποιος και αν είσαι θα σου σπάσω τὰ μούτρα με τις σφαλιάρες μου και τις κεφαλίες μου! Τί να σου κάνω που έχουν νοτίσει οι σφαίρες της μπιστόλας μου και θα σου έλεγα έγώ!

Ο Ταιμπόρ τους κάνει νόημα να βγούν στην ξηρά. Σε λίγο και οι τρεις τους προχωρούν προς τὸ μέρος απ' όπου άντηχούν τὰ ούρλιαχτά.

— Κάτι συμβαίνει πίσω από αυτή τὴ συστάδα τῶν θάμνων, τους λέει τὸ Έλληνόπουλο. Να έχετε τὰ μάτια σας τέσσερα.

— Έγώ τέσσερα τὰ έχω!, καιμαρώνει ὁ Μπουτάτα. Δυὸ τὰ δικά μου και δυὸ τῆς Τσίτας.

Μόλις φθάνουν τους θάμνους, ένα τρομερὸ θέαμα παρουσιάζεται μπροστὰ στὰ μάτια τους. Δυὸ πελώρια τέρατα πὸ μοιάζουν με γορίλλες και με ανθρώπους, κρατούν ρόπαλα και χτυπιούνται μεταξύ τους, βγάζοντας σὲ κάθε χτύπημα υπόκωφα και ποναμένα μουγγρητά. Μὰ ἐκεῖνο πὸ ἀφήνει κατὰπληκτα τὰ παιδιὰ εἶναι τὰ κατεσπαρμένα πτώματα και μιὰ πενηνταριά τέτοιων τεράτων. Βρίσκονται ἀπλωμένα ὀλόγυρα, μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος. Πιὸ ἀνατριχιαστικὸ και φρικιαστικὸ

“Ο γοριλλάνθρωπος σπαράζει τυφλωμένος, καταγῆς.

θέαμα δὲν ἔχει ἀντικρύσει ποτὲ ὡς τώρα ὁ Ταιμπόρ.

— Κάποιος τους τάραιξε στὶς σφαλιάρες!, βγάζει τὸ συμπέρασμα ὁ ἀράπης. Μπορεῖ ὁ Βεελζεβούλης!

Ξαφνικά, μιὰ φωνή, σπαρακτική ἀλλὰ και χαρούμενη, ἀντηχεῖ ἀνάμεσά τους:

— “Η Ζολάν!

Έκεῖνος πὸ εἶχε μιλήσει ἦταν ἡ Γιαράμπα.

— Έκεῖ, στὴ ρίζα τοῦ βράχου!, λέει δείχνοντας με τὸ χέρι τῆς στὸν Ταιμπόρ πὸ τὴν κυττάζει κατὰπληκτος.

Πραγματικά, τώρα τὴ βλέπει και τὸ Έλληνόπουλο. Εἶναι ἡ Ζολάν! Τὸ σῶμα τῆς μένει ἀκίνητο και κατалаβαίνει πὼς εἶναι νεκρή. Κάτι σὰν τρέλλα τοῦ θολώνει τὸ νοῦ και, χωρὶς νὰ ὑπολογίσει τὰ τέρατα πὸ παλεύουν μπροστὰ

στη νεκρή φίλη του, όρμάει άκάθεκτος πρὸς τὸ μέρος της.

— Τὸ άφέντη Ζολάν!, κάνει καὶ ὁ Μπουτάπα μὲ τὴ σειρά του. Πῶς βρέθηκε στὴν κόλασι; Μπᾶ σὲ καλὸ της!

Δὲν εἶχε κάνει οὔτε εἴκοσι βήματα ὁ Ταμπὸρ ὅταν τὰ δύο τέρατα τὸν βλέπουν, σταματοῦν νὰ παλεύουν καί, σηκώνοντας τὰ ρόπαλά τους ὁρμοῦν καί τὰ δυὸ καταπάνω του, αφήνοντας τρομερὰ οὐρλιαχτά.

Ὁ Ταμπὸρ κοντοστέκεται καὶ άρπάζει μιὰ πέτρα. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ Γιαριάμπα.

— Άπάνω τους!, ἐνθουσιάζεται ὁ Μπουτάπα καὶ ὁρμάει πρὸς τὸ μέρος τους. Εὐκαιρία νὰ δώσω δυὸ τρεῖς κεφαλιές.

Ένα ἀπὸ τὰ τέρατα, βλέποντας τὸν άράπη, αφήνει τὸν Ταμπὸρ καὶ ὁρμάει καταπάνω του. Μ' ὅλο πὺ τὸ σῶμα του εἶναι γεμᾶτο πληγές καὶ αἵματα, ἔχει τέτοια δύναμι καὶ εὐλυγισία πὺ θὰ ἔσπαζε στὰ δυὸ τὸ κεφάλι τοῦ άράπη μὲ τὸ τεράστιο ρόπαλό του, ἂν δὲν προλάβαινε ἡ Τσίτα νὰ τοῦ σώσει τὴ ζωή.

Μ' ἓνα αξιοθαύμαστο σάλτο, τὸ ἔξυπνο ζῶο, μόλις εἶδε τὸ άφεντικό της νὰ κινδυνεύη πετάγεται ἀπὸ τὸ λαϊμό του καὶ σκαρφαλώνει στὸ λαϊμὸ τοῦ τέρατος. Τὰ χέρια της κινοῦνται τότε μὲ τὴν ταχύτητα άστραπῆς καὶ τὰ κοφτερά της νύχια βυθίζονται στὰ μάτια τοῦ γοριλλάνθρωπου καὶ τὸν τυφλώνουν!

Τὸ άπαίσιιο τέρας, παραιτáει τότε τὸ ρόπαλο, αφήνει ἔ-

να οὐρλιαχτὸ πόνου καὶ στριφογυρίζει δεξιὰ καὶ άριστερά. Σὲ λίγο πέφτει κατὰ γῆς, σπαράζει γιὰ λίγα λεπτά καὶ μένει άκίνητο, νεκρό.

—Θὰ σὲ ταιράξω στὶς σφαλιάρες, Τσίτα!, διαμαρτύρεται ὁ Τσουλούφης. Άλλοτε νὰ μὴν ἐπεμβαίνης στὶς ὑποθέσεις μου. Νομίζεις πῶς ἐγὼ δὲν ἤμουναι ἱκανὸς νὰ ρίξω νὸκ—άουτ μὲ δυὸ κεφαλιές αὐτὸν τὸν Βεελζεβούλη;

Τὸ ἄλλο θηρίο στέκεται γιὰ μιὰ στιγμή ἀναίποφάσιστο. Κυττάζει μιὰ τὸν σύντροφό του πὺ εἶναι τώρα νεκρὸς καὶ μιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπειτά, σκύβοντας ἀπότομα, άρπάζει μιὰ πέτρα καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει ἐναντίον τοῦ άράπη. Φαίνεται πῶς αὐτὸν φοβήθηκε περισσότερο ἀπ' ὅλους γιὰτὶ τὸν βλέπει πιὸ μεγάλο.

— Μπᾶ σὲ καλὸ σου!, κάνει ὁ Τσουλούφης καὶ σαιτάρει πλόγια γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν πέτρα, τόλμησες νὰ τὰ βάλῃς μὲ μέναι, τὸν πιὸ ἡρωϊκὸ ἄνθρωπο τῆς γῆς; Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ!

Καί, χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τὸν κίνδυνο πὺ διατρέχει ἀπὸ τὶς πέτρες τοῦ θηρίου, ἐτοιμάζεται νὰ ὁρμήσῃ κατεπάνω του. Ὁ Μπουτάπα, πολλές φορές, εἶναι ἱκανὸς νὰ τὰ βάλῃ μὲ χιλιάδες τέρατα, ὅταν πεισματοῦσῃ.

Ξαφνικά, καθὼς προχωρεῖ δυὸ βήματα, ἓνα κουνούπι ἔρχεται καὶ κάθεται στὸ μέτωπό του. Ὁ... θρυλικὸς Μπουτάπα πὺ φοβάται τρομερὰ τὰ ἔντο

μα καὶ τὰ ζουζούνια, βγάζει μιὰ ἀγριοφωνάρα ἀπὸ τὸν τρόμο του καὶ, ἀλλάζοντας κατεύθυνσι, τὸ βάζει στὰ πόδια γιὰ.. νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τοῦ κουνουπιού.

Τώρα τὸ τέρας ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ Ταμπόρ. Λυσσασμένοι ἀφροὶ τρέχουν ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ

τὰ μάτια του ἀφήνουν μιὰ ἐφιαλτικὴ λάμψι.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἐνῶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ Ταμπόρ, ἀφήνει ξαφνικὰ ἓνα ἐφιαλτικὸ οὐρλιαχτό, παρατάει τὸ ρόπαλό του καὶ τρέχει νὰ φθάσῃ κοντὰ στὸ ἀκίνητο σῶμα τῆς Ζολάν, σίγουρα γιὰ νὰ τὴν καπαισπαράξῃ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22— Έτος 1ον—Τόμος 4ος = Άρ. 26—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. Άνεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σιμύρη. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ, τὸ 27, ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ μὲ τὸν τίτλο:

Η ΤΣΙΤΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

εἶναι ἓνα καταπληκτικὸ τεύχος. Ὁ Ταμπόρ, τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ ζῇ στὴ Ζούγκλα, μαζὶ μὲ τὴ Ζολὰν καὶ τὸν κωμικοτραγικὸ Μπουτάτα ἀναλαμβάνει ν' ἀντιμετωπίσῃ ἓναν ἀόρατο ἐχθρὸ ποὺ ἐπιτίθεται ἐναντίον μιᾶς ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς. Κανένας δὲν τὸν βλέπει κι' ὅμως ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς σκορπίζει τὸ θάνατο στὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς. Ὁ Ταμπόρ, μὲ τὴ βοήθεια τῆς τετραπέρατης Τσίτα, κατορθώνει στὸ τέλος νὰ ρίξῃ φῶς στὸ μυστήριον ποὺ τόσο τὸν βασανίζει.

ΜΑ ΟΝΤΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΙΑ
ΣΤΗ ΓΗ.

Π... ΠΟΥ
ΕΙΜΑΙ; ΠΟΙΟΙ
ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ;

ΚΑΛΟΣ ΟΡΙΣΕΣ ΓΗΙΝΕ... ΣΤΟΝ
ΑΡΗ! ΕΙΜΑΙ Ο ΝΟΡΜΑΛ, ΚΥΒΕΡ-
ΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΑΡΗ, ΣΕ ΦΕΡΑΙΜΕ
ΤΗΛΕΚΙΝΗΤΙΚΩΣ ΣΤΟΝ
ΠΛΑΝΗΤΗ ΜΑΣ, ΓΙΑ ΝΑ
ΜΑΣ ΒΟΗΘΗΣΗΣ!

ΕΔΩ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ
Ο ΑΡΗΣ ΚΑΙ Ο ΕΡΜΗΣ ΒΡΙΣ-
ΚΟΝΤΑΙ ΣΕ ΕΜΠΟΛΕΜΗ
ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ!

ΕΩΣ ΟΤΟΥ Ο ΤΟΡΡΑΝ ΑΝΕΚΑ-
ΛΥΨΕ ΤΙΣ ΑΚΤΙΝΕΣ «ΝΙΣΕ-
ΛΟΡΕΪ» Η ΕΙΡΗΝΗ ΑΠΛΟΘΗΚΕ
ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΜΑΣ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ